

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om utsläppshandel

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås det ändringar i lagen om utsläppshandel. Utsläppshandelsdirektivet och direktivet om ändring av utsläppshandelsdirektivet, som gäller Europeiska unionens system för handel med utsläppsrätter från och med ingången av 2013, har i Finland genomförts genom lagen om utsläppshandel.

Den gällande lagen om utsläppshandel utfärdades 2011 och tillämpas under den tredje handelsperioden som inleddes vid ingången av 2013. Lagen utfärdades 2011 när det ännu inte hade överenskommits på EU-nivå om alla de detaljerade bestämmelserna för den tredje handelsperioden, och därför har det inte varit möjligt att ta in alla behövliga be-

stämmelser i lagen i exakt lydelse. Det främsta syftet med propositionen är således att komplettera de gällande bestämmelserna till de delar EU-lagstiftningen har preciserats efter att lagens utfärdades. De föreslagna ändringarna i lagen om utsläppshandel gäller användning av Kyotoprotokollets projektbaserade mekanismer, registrering och återkravsrätten i fråga om utsläppsrätter som tilldelas gratis samt övervakning och verifiering av utsläpp. Dessutom innehåller lagförslaget en liten ändring av lagens tillämpningsområde och flera tekniska preciseringar.

Den föreslagna lagen avses träda i kraft så snart som möjligt.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÄN MOTIVERING	3
1 NULÄGE OCH FÖRESLAGNA ÄNDRINGAR.....	3
1.1 Allmänt.....	3
Unionens system för handel med utsläppsrätter och EU-lagstiftningen.....	3
Nationell lagstiftning och bedömning av nuläget.....	4
1.2 Användningen av projektenheter	4
Nuläge	4
Internationella regler	5
EU-bestämmelser	5
De viktigaste förslagen.....	6
1.3 Övervakning och verifiering av utsläpp	6
Nuläge och EU-bestämmelser	6
De viktigaste förslagen.....	7
1.4 Registrering och återkrav av utsläppsrätter som tilldelas gratis.....	7
Nuläge och EU-bestämmelser	7
De viktigaste förslagen.....	8
1.5 Övriga förslag	8
2 FÖRSLAGETS KONSEKVENSER.....	8
3 BEREDNINGEN AV FÖRSLAGET	9
DETALJMOTIVERING	10
1 LAGFÖRSLAG	10
2 NÄRMARE BESTÄMMELSER OCH FÖRESKRIFTER	19
3 IKRAFTTRÄDANDE	19
LAGFÖRSLAG	20
Lag.....	20
om ändring av lagen om utsläppshandel	20
BILAGA	26
PARALLELLTEXT	26
Lag.....	26
om ändring av lagen om utsläppshandel	26

ALLMÄN MOTIVERING

1 Nuläge och föreslagna ändringar**1.1 Allmänt**

Unionens system för handel med utsläppsrätter och EU-lagstiftningen

Europeiska unionens system för handel med utsläppsrätter upprättades den 25 oktober 2003 genom direktivet om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom Europa (2003/87/EG), nedan utsläppshandelsdirektivet. Utsläppshandeln grundar sig på principen om att utsläppen ska minskas där det är billigast. För detta fastställs för branscher inom utsläppshandeln från och med 2013 ett utsläppstak för varje år, vilket samtidigt motsvarar den totala kvantitet utsläppsrätter som ska tilldelas. Att man håller sig under utsläppshandeln utsläppstak säkerställs genom att varje verksamhetsutövare inom utsläppshandeln årligen ska överlämna det antal utsläppsrätter som motsvarar växthusgasutsläppen från föregående år. En utsläppsrätt motsvarar ett ton koldioxid. En del av utsläppsrätterna tilldelas genom auktion och en del tilldelas gratis och kan bytas ut fritt på sekundärmarknaden.

I praktiken är utsläppsrätterna elektroniska registeranteckningar i unionens gemensamma register för utsläppsrätter. Förutom med unionens utsläppsrätter kan en verksamhetsutövare som omfattas av systemet även täcka sina utsläpp genom att skaffa och använda s.k. Kyoto-projektenheter. I Finland finns det cirka 600 anläggningar som omfattas av systemet för handel med utsläppsrätter och systemet täcker cirka hälften av Finlands växthusgasutsläpp. Inom hela Europa finns det cirka 12 000 anläggningar inom systemet.

EU:s system för handel med utsläppsrätter består av handelsperioder, varav den första omfattar åren 2005—2007 och den andra åren 2008—2012. Utsläppshandelsdirektivet ändrades genom det i april 2009 antagna direktivet 2009/29/EG om ändring av direktiv 2003/87/EG i avsikt att förbättra och utvidga unionens system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser. Ändringen av direktivet

trädde i kraft den 25 juni 2009 och direktivet ska tillämpas 2013—2020 under den tredje handelsperioden och framåt. Det ändrade direktivet ingår i EU:s energi- och klimatpaket där målet är att minska unionens utsläppsnivå för 1990 med 20 procent före 2020. Utsläppshandeln mål för utsläppsminskningarna är att nivån före 2020 ska minska med 21 procent jämfört med nivån 2005. Under den tredje handelsperioden finns det inte längre några nationella mål för minskningar inom utsläppshandeln.

Den tredje handelsperioden förändrar i hög grad karaktären av EU:s system för handel med utsläppsrätter i och med att den blir mycket mer harmoniserad än de två föregående perioderna. För harmoniseringen av systemet och för en enhetlig tillämpning av direktivet innehåller utsläppshandelsdirektivet flera bemyndiganden med stöd av vilka det i ett kommittéförfarande kan utfärdas mer detaljerade bestämmelser om tillämpningen av direktivet. En stor del av de mer detaljerade bestämmelserna om unionens system finns därmed i dess genomförandeakter i stället för i direktivet. Följande centrala genomförandeakter ska tillämpas under den tredje handelsperioden:

1) Kommissionens beslut 2011/278/EU om fastställande av unionstäckande övergångsbestämmelser för harmoniserad gratis tilldelning av utsläppsrätter enligt artikel 10a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG, nedan beslut om gratis tilldelning av utsläppsrätter. Beslutet innehåller harmoniserade bestämmelser för tilldelning av utsläppsrätter enligt vilka anläggningar kan tilldelas utsläppsrätter gratis under handelsperioden 2013—2020.

2) Kommissionens förordning (EU) nr 389/2013 om upprättande av ett unionsregister i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG och Europaparlamentets och rådets beslut nr 280/2004/EG och nr 406/2009/EG samt om upphävande av kommissionens förordningar (EU) nr 920/2010 och (EU) nr 1193/2011, nedan registerförordningen. Unionens registersystem ändras så att det motsvarar behoven i det be-

slut om bördefördelning som gäller utsläppsminskningarna för den tredje handelsperioden och inom de branscher inom utsläppshandeln som står utanför systemet. Ändringarna i fråga om den tredje handelsperioden bygger på ändringarna i utsläppshandelsdirektivet och kommissionens auktioneringsförordning. Genom den nya registerförordningen genomförs dessutom de ändringar i registersystemet som krävs i och med beslutet om bördefördelning. Ändringarna av registersystemet inom systemet för handel med utsläppsrätter gäller särskilt användningen av internationella reduktionsenheter.

3) Kommissionens förordning (EU) nr 1031/2010 om tidsschema, administration och andra aspekter av auktionering av utsläppsrätter för växthusgaser i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen, nedan auktioneringsförordningen. Förordningen innehåller bestämmelser om auktionering av utsläppsrätter samt auktionsplattformar och auktionsövervakare.

4) Kommissionens förordning (EU) nr 601/2012 om övervakning och rapportering av växthusgasutsläpp i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG, nedan övervakningsförordningen. Förordningen innehåller bestämmelser om skyldigheter i fråga om övervakning och rapportering av anläggningars växthusgasutsläpp.

5) Kommissionens förordning (EU) nr 600/2012 om verifiering av rapporter om utsläpp av växthusgaser och tonkilometer och ackreditering av kontrollörer i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG, nedan verifieringsförordningen. Förordningen innehåller närmare bestämmelser om verifiering av anläggningars årliga utsläppsrapporter och godkännande av kontrollörer samt kompetenskrav.

Nationell lagstiftning och bedömning av nuläget

Utsläppshandelsdirektivet har genomförts i Finland genom lagen om utsläppshandel (311/2011) som trädde i kraft den 1 maj 2011. Lagen tillämpas under den tredje handelsperioden. Genom den gällande lagen om

utsläppshandel upphävdes den gamla lagen om utsläppshandel (683/2004) som tillämpades under den första och andra handelsperioden. Lagen om utsläppshandel har utöver detta kompletterats med flera förordningar av ministeriet och statsrådet som utfärdats med stöd av den.

Den gällande lagen utfärdades redan våren 2011, när största delen av genomförandebestämmelserna på EU-nivå om den tredje handelsperioden ännu var i beredningsskedet. Därför har det i lagen inte varit möjligt att beakta alla detaljerade regler på EU-nivå, och en del av lagens bestämmelser är mer allmänt formulerade än vad som är befogat. Det främsta syftet med detta lagförslag är således att komplettera och precisera den gällande lagen på basis av de EU-bestämmelser som har antagits efter att lagen utfärdades. Förslaget innehåller även några preciseringar som endast är nationella och som vid den praktiska tillämpningen har visat sig behövliga. Ändringsbehoven och förslagen till ändringar beskrivs närmare nedan.

1.2 Användningen av projektenheter

Nuläge

Utsläppshandelsdirektivet skapar en marknad för utsläppsrätter som omfattar hela unionen. De verksamhetsutövare som omfattas av utsläppshandelsdirektivets tillämpningsområde kan fullgöra en del av sin skyldighet genom att använda projektenheter, utsläppsminskningenheter (ERU) och certifierade utsläppsminskningar (CER), som genererats genom Kyotoprotokollets projektbaserade mekanismer, gemensamma genomförandet (JI) och mekanismen för en ren utveckling (CDM). Utsläppshandelsdirektivet gäller handelsperioden 2013—2020 och framåt. Direktivet innehåller föreskrifter om hur projektenheter som genererats genom Kyotoprotokollet ska användas under handelsperioden 2013—2020. Nationellt genomfördes direktivet i huvudsak genom lagen om utsläppshandel (311/2011), som trädde i kraft den 1 maj 2011. Vid tidpunkten stiftandet av den lagen var användningen av projektenheter förknippad med så många osäkerhetsmoment att det inte var möjligt att utfärda exaktare

bestämmelser om förfarandet för överföring och användning av projektenheter samt eventuella begränsningar i fråga om projektenheter.

Internationella regler

Inom EU:s system för handel med utsläppsrätter är det möjligt att utnyttja projektenheter som genererats genom de utsläppsminskningar som genomförts genom projektbaserade mekanismer enligt Kyoto-protokollet till Förenta Nationernas ramkonvention om klimatförändringen (nedan klimatkonventionen). Kyotoprotokollets första åtagandeperiod upphörde den 31 december 2012. Under klimatkonferensen i Doha i december 2012 beslutades det vid partsmötet att den andra åtagandeperioden skulle inledas 2013. Man beslutade att fortsätta med de projektbaserade mekanismerna även under den andra åtagandeperioden.

I enlighet med beslut FCCC/KP/CMP/2012/L.9 som fattades under partsmötet ska de projektbaserade mekanismerna fortsätta utan avbrott trots att ändringarna i protokollet under den andra åtagandeperioden träder i kraft internationellt först då ett tillräckligt antal av de parter som anges i bilaga I till protokollet har deponerat sitt ratifikationsinstrument i enlighet med genomförandebestämmelserna. På grund av de föreskrifter som gäller tilldelningen av utsläppsminskningenheter (emission reduction unit, ERU) är kontinuiteten för det gemensamma genomförandet (joint implementation, JI) osäker. Enligt protokollets föreskrifter kan de ERU som genererats genom utsläppsminskningar under den andra åtagandeperioden tilldelas först när de tilldelade utsläppsmängder (assigned amount, AA) som enheterna grundar sig på fastställs 2016. För snabbandet av processen med att tilldela ERU behandlas i hjälporganet för genomförandet av klimatavtalet (Subsidiary Body for Implementation, SBI).

Alla de parter som deltog i Kyotoprotokollets första åtagandeperiod kommer inte att delta i den andra åtagandeperioden. Kanada kommer inte att delta i Kyotoprotokollet över huvud taget. Ryssland, Japan och Nya Zeeland har meddelat att de inte åtar sig utsläppsminskningssåtagandet för den andra åtagandeperioden.

För några parter del är det ännu osäkert huruvida de kommer att delta i den andra åtagandeperioden. Till dessa hör till exempel Ukraina. Även när det gäller dessa parter är de projektbaserade mekanismernas kontinuitet under den andra åtagandeperioden osäker.

De ändringar i Kyotoprotokollet som beskrivs ovan inverkar indirekt på den användning av projektenheter som avses i lagen om utsläppshandel. Verkningarna uppstår via utbudet på utsläppsenheter som genereras genom de utsläppsminskningar som har genomförts genom projektbaserade mekanismer, och därför finns inte skäl att föreskriva om dem i nationell lagstiftning.

EU-bestämmelser

I och med ändringen av utsläppshandelsdirektivet ändras användningen av projektenheter inom unionens system för utsläppshandel. Under perioden 2013—2020 ska enheterna användas på så sätt att projektenheterna byts ut mot den tredje handelsperiodens EU-utsläppsrätter. Verksamhetsutövarens samtliga projektenheter ska bytas ut mot utsläppsrätter innan de används för att fullgöra skyldigheterna inom systemet för handel med utsläppsrätter. Utbytet sker genom en begäran om utbyte hos unionens registerförvaltare.

Utsläppshandelsdirektivet innehåller också bestämmelser där möjligheten att byta ut projektenheter begränsas beroende på tidpunkten för registreringen av projektet, tidpunkten för utfärdandet av projektenheter och värdstaten för projektet. Eftersom direktivet ändrades innan man var säker på om Kyotoprotokollet skulle förverkligas och reglerna för åtagandeperioden, har man i direktivets bestämmelser beaktat en situation där det inte finns visshet om kontinuiteten i fråga om åtagandena enligt Kyotoprotokollet eller om någon annan internationell överenskommelse. En del av bestämmelserna kan därför inte tillämpas i nuläget.

Det maximala antal projektenheter som finns tillgängligt för verksamhetsutövare inom utsläppshandeln fastställs genom en separat förordning av kommissionen. Projektenheterna kan bytas ut mot högst det antal

som motsvarar det tillgängliga tilldelade maximala antalet och till den del verksamhetsutövaren inte har använt projektenheterna för överlämnanden under den andra handelsperioden. De tilldelade maximala antalen fastställs för perioden 2008—2020. Unionsregistret gör automatiskt en beräkning av det tilldelade maximala antal som återstår efter överlämnandena och verksamhetsutövarens utbyten under den andra åtagandeperioden.

Enligt utsläppshandelsdirektivet kan användningen av reduktionsenheter som härrör från vissa typer av projekt begränsas. Enligt kommissionens förordning (EU) nr 550/2011 är det inom unionens system under perioden 2013—2020 förbjudet att använda reduktionsenheter som genererats genom s.k. industrigasprojekt. Enligt direktivet är det möjligt att införa ytterligare begränsningar.

Registerverksamheten inom EU:s system för handel med utsläppsrätter centraliserades våren 2012 genom Europeiska unionens registersystem (nedan unionsregistret). Unionsregistret, som förvaltas av kommissionen, ersatte de nationella register för utsläppsrätter som förvaltas av medlemsstaterna. De nationella registren har innefattat såväl registerfunktionerna inom ramen för EU:s register för utsläppsrätter som registerfunktioner som omfattas av kraven i Kyotoprotokollet (nedan Kyotoregistret).

I samarbete med sekretariatet för FN:s klimatkonvention har kommissionen och medlemsstaterna genomfört samordningen av unionsregistret och de nationella Kyotoregistren så att alla register fungerar separat, men med en gemensam dataplattform.

Liksom tidigare beträffande de separata nationella registren, är det de nationella registermyndigheterna som förvaltar över de nationella kontona inom unionens registersystem.

Genom registerförordningen är den rätt till projektenheter i unionsregistret som gäller aktörer inom utsläppshandeln begränsad till de enheter som kan användas för att fullgöra skyldigheterna i utsläppshandelsdirektivet.

Begränsningar av innehav av personkonton i Kyotoregistret är sådant som medlemslandet beslutar om.

Ytterligare information om tolkningen av de EU-bestämmelser som gäller användning

av projektenheter finns på http://ec.europa.eu/clima/policies/ets/index_en.htm.

De viktigaste förslagen

Det föreslås att lagen om utsläppshandel ändras i syfte att genomföra utsläppshandelsdirektivet och bestämmelserna i de EU-rättsakter om användningen av projektbase- rade mekanismer under perioden 2013—2020 som utfärdats med stöd av direktivet. I 7 kap. i lagen om utsläppshandel ska föreskrifterna om maximal användning av projektenheter, begränsningarna gällande projektenheter och utbyte av projektenheter mot utsläppsrätter tas in. Den maximala användningen av projektenheterna ska fastställas i enlighet med en förordning av kommissionen. Utsläppshandelsmyndigheten beräknar maximiantalen. Begränsningarna gällande projektenheterna ska innefatta alla de begränsningar som det har beslutats om hittills. Användningen av projektenheterna sker genom att projektenheterna byts ut mot utsläppsrätter för perioden 2013—2020. Begränsningarna i fråga om möjligheten att byta ut projektenheter ska ingå i lagen.

1.3 Övervakning och verifiering av utsläpp

Nuläge och EU-bestämmelser

Bestämmelser om övervakning och verifiering av utsläpp ingår i 56–65 § i den gällande lagen. Under utsläppshandelsperioden 2008—2012 fanns det en nationell lagstiftningsgrund för övervakning och rapportering inom utsläppshandel samt verifiering av utsläpp och ackreditering av kontrollörer.

Lagstiftningsgrunden på EU-nivå för övervakningen och rapporteringen av utsläpp inom utsläppshandeln utgörs under handelsperioden 2013—2020 av kommissionens förordningar om övervakning och verifiering som har utfärdats med stöd av artikel 14 och 15 i utsläppshandelsdirektivet. Förordningarna är direkt bindande och trädde i kraft den 1 augusti 2012. Syftet med dessa förordningar är att harmonisera genomförandet av medlemsstaternas utsläppshandel inom EU.

Kommissionens övervakningsförordning tillämpas på utsläpp och uppgifter om verksamheten från den 1 januari 2013. I förordningen fastställs allmänna principer för övervakning och rapportering av utsläpp, åtaganden om övervakningsplaner, åtaganden om övervakning av fasta anläggningars utsläpp och om hantering och övervakning av information samt för krav på rapportering.

Kommissionens verifieringsförordning tillämpas på verifiering av sådana växthusgasutsläpp som uppkommit efter den 1 januari 2013. Verifieringsförordningen innehåller bestämmelser om verifiering av utsläppsrapporter, krav på kontrollörer, ackreditering av kontrollörer, krav på ackrediteringsorgan i samband med utsläppshandel samt informationsutbyte.

Arbets- och näringsministeriet har med stöd av lagen om utsläppshandel (311/2011) utfärdat en förordning som gäller övervakning och rapportering av utsläpp under perioden 2013—2020 (28/2013). Förordningen trädde i kraft den 1 februari 2013. I förordningen föreskrivs det om det nationella genomförandet av kommissionens övervakningsförordning.

Med stöd av lagen om utsläppshandel bereder arbets- och näringsministeriet även en förordning om verifiering, som ska innehålla bestämmelser om det nationella verkställandet av kommissionens verifieringsförordning. Förordningen ska träda i kraft 2013.

De viktigaste förslagen

De föreslagna ändringarna av lagen om utsläppshandel beror främst på behovet att beakta innehållet i kommissionens övervakningsförordning och verifieringsförordning, vilka har antagits med stöd av utsläppshandelsdirektivet.

Ändringsförslagen gäller den terminologi som används samt behovet att i kraven på utförandet av verifieringsuppgifter och i förutsättningarna för godkännande av kontrollörer nämna de krav som finns i kommissionens verifieringsförordning. Det föreslås också att den väsentliga felaktighet och väsentlighetsnivå som ingår i kommissionens verifieringsförordning även ska tas in i paragrafen om verifieringsutlåtandet. Dessutom innehåller

ändringsförslagen de situationer som anges i kommissionens övervakningsförordningar och som kräver att utsläppshandelsmyndigheten ska göra en konservativ bedömning av utsläppsmängden. I fråga om paragrafen om godkännande av kontrollörer föreslås även en bestämmelse om att det ska ansökas om godtagande av verifiering av de uppgifter som behövs för fördelningen av de utsläppsrätter som tilldelas gratis.

I kommissionens verifieringsförordning ingår också möjligheten för en medlemsstat att tillåta fysiska personer att kontrollera certifieringen. Det föreslås att detta tas in i den paragraf som gäller godkännandet av en kontrollör som ackrediterats i en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

1.4 Registrering och återkrav av utsläppsrätter som tilldelas gratis

Nuläge och EU-bestämmelser

Bestämmelser om registrering av utsläppsrätter som tilldelas gratis ingår i 50—52 § i den gällande lagen. Enligt dessa bestämmelser ska de utsläppsrätter som tilldelas gratis registreras årligen före utgången av februari.

Denna tidsfrist motsvarar den tidsfrist som har fastställts för registrering i artikel 11 i utsläppshandelsdirektivet. Enligt artikeln ska de behöriga myndigheterna senast den 28 februari varje år utfärda den kvantitet utsläppsrätter som ska tilldelas för det året, beräknat i enlighet med artiklarna 10, 10a och 10c i direktivet. Tidsfristen i direktivet är inte absolut i alla situationer på grund av att det inte alltid före den 28 februari är möjligt att i enlighet med ovan nämnda artiklar beräkna antalet utsläppsrätter som tilldelas gratis. I praktiken måste tidsfristen vara flexibel särskilt i sådana situationer där antalet utsläppsrätter som ska tilldelas en anläggning ändras under en pågående utsläppshandelsperiod. Enligt direktivet är det under inga omständigheter tillåtet att registrera ett för stort antal utsläppsrätter för anläggningen.

Till situationer som är problematiska med tanke på tidsfristen hör särskilt förändringar vid anläggningen som leder till att det antal utsläppsrätter som anläggningen ska tilldelas minskar. Till sådana förändringar räknas en-

ligt kommissionens beslut om gratis tilldelning av utsläppsrätter begränsningar av anläggningens kapacitet och sänkningar av produktionsnivån. Till exempel måste man för att beräkna anläggningens nya minskade antal utsläppsrätter efter en begränsning av kapaciteten först samla in uppgifter om anläggningens produktion under sex månader. Om förändringen har skett i slutet av året, är det således i teorin inte ens möjligt att beräkna antalet utsläppsrätter på nytt före utgången av februari följande år. Inom tidsfristerna ska dessutom både Finlands och EU:s behandlingstider för ansökningarna beaktas. Alla förändringar ska antas av EU-kommissionen innan anläggningen kan tilldelas det ändrade antalet utsläppsrätter. Om den nuvarande stränga tidsfristen står fast i alla situationer leder detta därmed till att man i strid med direktivet kan bli tvungen att tilldela anläggningar ett för stort antal utsläppsrätter.

De viktigaste förslagen

Av ovan nämnda skäl föreslås det att bestämmelserna i lagen om utsläppshandel ändras på så sätt att utsläppsrätter tilldelas gratis före den 28 februari endast till de anläggningar där det under föregående kalenderår inte har skett förändringar som leder till att antalet utsläppsrätter minskar. Resten av anläggningarna tilldelas utsläppsrätter gratis så fort som möjligt efter att beslutet om det minskade antalet utsläppsrätter har fattats. Det är omöjligt att fastställa en exakt tidsfrist för registreringen, eftersom Finland inte kan påverka EU-kommissionens behandlingstider.

Det föreslås också att bestämmelserna ska kompletteras så att det till lagen fogas en bestämmelse om möjligheten att av verksamhetsutövaren återkräva sådana utsläppsrätter som överskrider det antal som ska tilldelas. Bestämmelsen gör det lättare att korrigera de fel som har skett vid registreringen och tillämpas i stället för den allmänna återbetalningen av ogrundad förmån. I praktiken tillämpas bestämmelsen närmast om verksamhetsutövaren försummar att anmäla en förändring och därför blir tilldelad fler utsläppsrätter än vad denna enligt direktivet och be-

slutet om gratis tilldelning av utsläppsrätter har rätt till under året i fråga.

1.5 Övriga förslag

I lagen föreslås också flera tillägg och preciseringar av teknisk natur som gäller bl.a. upphörande av verksamheten vid en anläggning, verksamhetsutövarens konkurs, Energimarknadsverkets rätt till information samt lagens tillämpningsområde. Ändringsförslagen preciserar den gällande lagstiftningen och gör den mer konsekvent.

2 Förslagets konsekvenser

Propositionen innehåller många förslag till bestämmelser, men största delen är av mycket teknisk natur eller sådana förpliktelser eller redan befintliga lagtolkningar som beror på EU-lagstiftningen och som nu skrivs in i den nationella lagstiftningen. Lagförslaget har därför relativt små konsekvenser för företag och myndigheter. Det viktigaste syftet med lagförslaget är att uppdatera lagen om utsläppshandel så att den motsvarar EU-bestämmelserna, vilket underlättar genomförandet av systemet i Finland och gör det tydligare.

De ekonomiska och administrativa konsekvenser som gäller övervakning, rapportering och verifiering av växthusgasutsläpp under handelsperioden 2013—2020 beror huvudsakligen på innehållet i utsläppshandelsdirektivet och i de övervaknings- och verifieringsförfordningar av kommissionen som har antagits med stöd av direktivet. De ändringar som föreslås i lagen om utsläppshandel beror på behovet att beakta innehållet och terminologin i ovan nämnda förordningar. De ändringar som föreslås i lagen om utsläppshandel har således inga direkta ekonomiska eller administrativa konsekvenser.

Frysningen av registreringen av gratis tilldelning av utsläppsrätter i fråga om de anläggningar där det har skett sådana förändringar som minskar antalet utsläppsrätter kan i viss mån inverka på dessa anläggningars behov att köpa utsläppsrätter. I praktiken kan frysningen till exempel leda till att en verksamhetsutövare inte kan använda de gratis tilldelade utsläppsrätterna i initialskedet för att

täcka utsläpp från föregående år, så som många verksamhetsutövare har gjort under tidigare utsläppshandelsperioder. Utnyttjandet av gratistilldelningen i initialskedet kan dock föranleda ett köpbehov senare, vilket betyder att det sammanlagda antal utsläppsrätter som verksamhetsutövaren måste köpa inte skulle ändras i och med frysningen. Således är det till den delen endast fråga om att fastställa tidpunkten för köpbehovet.

Enligt förslaget ska Energimarknadsverket iakttä de bestämmelser om brottsbekämpning samt om förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism som krävs av nationella administratörer enligt kommissionens registerförordning. I och med detta kan verket i någon mån få nya uppgifter, men detta beror egentligen inte på lagförslaget, utan på konsekvenserna av kommissionens förordning.

Genom de bestämmelser i lagförslaget som gäller användningen av projektenheter genomförs utsläppshandelsdirektivets bestämmelser om användning av projektenheter. De tidsfrister som gäller innehav av projektenheter kan orsaka förluster för de verksamhetsutövare som har ingått långsiktiga upphandlingsavtal för projekt inom vilka projektenheterna inte kan användas för att fullgöra skyldigheterna. Med beaktande av att verksamhetsutövarna har känt till begränsningarna redan sedan 2008, kan förlusterna uppskattas vara ringa. Tillsynen enligt registerförordningen över de föreskrifter som gäller innehav av projektenheter medför i någon mån nya uppgifter för den registeransvariga.

Genom lagförslagets ändringar underlättas det nationella genomförandet av EU:s system för utsläppshandel i sin helhet, i och med att lagstiftningen förtydligas och sätts i kraft på den nivå som de nyaste EU-bestämmelserna förutsätter. Ändringsförslagets konsekvenser för företagen är ytterst små. I någon mån medför lagförslaget nya uppgifter för utsläppshandelsmyndigheten Energimarknadsverket, men de kan skötas med verkets befintliga resurser. Propositionen har således inga konsekvenser för statsbudgeten.

3 Beredningen av förslaget

Lagförslaget har beretts vid arbets- och näringsministeriet. När det gäller de viktigaste förslagen har organisationer och centrala myndigheter inom branschen hörts redan i beredningsskedet. Utlåtande om propositionen har begärts av finansministeriet, miljöministeriet, kommunikationsministeriet, Energimarknadsverket, Trafiksäkerhetsverket Trafi, Finsk Energiindustri rf, Finlands näringsliv rf, Teknologiindustrin rf, Skogsindustrin rf, Olje- och Gasbranschens Centralförbund, Kemiindustrin KI rf och Rakennustutetoollisuus RTT ry. De föreslagna lagändringarna understöddes i stor omfattning i utlåtandena. Endast Energimarknadsverkets utlåtande innehöll egentliga ändringsförslag och dessa har i möjligaste mån tagits i beaktande i lagförslaget och dess motiveringar. På basis av utlåtandena verkar förslaget inte vara förknippat med betydande tvistefrågor eller meningsskiljaktigheter.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag

2 §. Tillämpningsområde. Enligt den gällande 2 § 1 mom. 1 punkten tillämpas lagen på förbränning av bränsle i anläggningar med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt, med undantag av förbränning av avfall i sådan anläggning som iakttar villkoren för förbränningsanläggningar för avfall i enlighet med de villkor som tagits in i ett miljötillstånd enligt miljöskyddslagen (86/2000). Avfallsförbränningsanläggningar, samförbränningsanläggningar för obehandlat blandat kommunalt avfall och samförbränningsanläggningar för problemavfall omfattas därmed inte av lagens tillämpningsområde.

Klassificeringen av en anläggning som en avfallsförbränningsanläggning baserar sig på miljötillståndsbeslutet för anläggningen. På samma anläggningsområde kan en del av verksamheterna omfattas av de krav som gäller avfallsförbränningsanläggningar, och en annan del av andra krav i miljöskyddslagen. Det föreslås att tillämpningsområdet preciseras så att en avfallsförbränningsanläggning som inte omfattas av tillämpningsområdet ska kunna betraktas som en del av en anläggning. Således ska även de delar av en anläggning på vilka kraven för avfallsförbränningsanläggningar inte tillämpas höra till tillämpningsområdet, om deras sammanlagda tillförda effekt är mer än 20 megawatt.

Samtidigt görs lagtekniska förbättringar i det inledande stycket i paragrafens text.

6 §. Definitioner. Det föreslås att kommissionens förordning om verifiering av utsläpp tas in i definitionerna. Med kommissionens verifieringsförordning avses enligt 20 a-punkten i paragrafen den förordning om verifiering av utsläpp och ackreditering av kontrollörer som utfärdats med stöd av artikel 15.4 i utsläppshandelsdirektivet. Kommissionen antog den 21 juni 2012 förordning (EU) nr 600/2012 om verifiering av rapporter om utsläpp av växthusgaser och tonkilometer och ackreditering av kontrollörer i enlighet

med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG.

15 §. Verksamhetsutövarens konkurs. I paragrafen föreslås ett nytt 2 mom. där konkursboets boförvaltare påförs skyldigheten att underrätta utsläppshandelsmyndigheten om verksamhetsutövarens konkurs inom 30 dagar från konkursens början. Paragrafens nuvarande innehåll förblir gällande i 1 mom.

Bestämmelser om en verksamhetsutövares konkurs finns förutom i 15 § även i lagens 70 och 71 §, med vilka det främsta syftet är att säkerställa att skyldigheten att överlämna utsläppsrätter iakttas även efter att verksamhetsutövaren har försatts i konkurs. Med tanke på de gällande bestämmelsernas effektivitet har det varit ett problem att utsläppshandelsmyndigheten inte får tillräcklig information eftersom det kan leda till att behövliga beslut fördröjs och effektiviteten minskar. Syftet med att påföra boförvaltaren en anmälningsskyldighet är att säkerställa att utsläppshandelsmyndigheten får information om verksamhetsutövarens konkurs i så god tid att den kan använda de metoder som lagen tillåter för att säkerställa att skyldigheten att överlämna utsläppsrätterna fullgörs.

16 §. Återkallande av tillstånd. Det föreslås att det till paragrafens 2 mom. 2 punkt fogas en hänvisning till den nya 16 a § och att 3 mom. i 16 § upphävs. Det föreslås att bestämmelserna i paragrafens 3 mom. om upphörande av anläggningens verksamhet flyttas till den nya 16 a §. Det föreslås också att en uttrycklig tidsfrist enligt vilken utsläppshandelsmyndigheten ska underrättas om upphörande av verksamhet senast före utgången av det år när verksamheten vid anläggningen har upphört fogas till 1 mom.

Samtidigt görs lagtekniska förbättringar i hänvisningarna om miljötillståndet.

16 a §. Upphörande av anläggningens verksamhet. I lagen föreslås en ny 16 a § som ska innehålla bestämmelser om upphörande av anläggningens verksamhet. Det finns en uttömmande definition av upphörande av verksamhet i artikel 22 i kommissionens rättsakt om gratis tilldelning av utsläppsrät-

ter, och således ingår ingen nationell prövningsrätt i den föreslagna paragrafen. Upphörandet av verksamhet har dock sådana betydande rättsverkningar som avses i 16 och 17 §, och därför finns det skäl att också i lagen om utsläppshandel ta in hela definitionen i stället för endast en hänvisning. De tillstånd som krävs för verksamheten och som nämns i paragrafens 2 mom. 1 punkt avser särskilt miljötillståndet enligt 28 § i miljöskyddslagen (86/2000) samt andra tillstånd som gäller miljövard och anläggningars tekniska verksamhet och säkerhet.

Utöver den materiella definitionen föreslås dessutom att bemyndigandet i lagens gällande 16 § 3 mom. att genom förordning av statsrådet utfärda närmare bestämmelser om upphörande av verksamhet och om en verksamhetsutövers skyldighet att lämna uppgifter om detta flyttas till paragrafen.

17 §. *Förbud mot bokföring av utsläppsrätter.* Det föreslås att paragrafens bestämmelser om upphörande av anläggningens verksamhet upphävs och att de i fortsättningen i sin helhet ska ingå i den nya 16 a §. Ändringsförslaget är till dessa delar lagtekniskt till sin natur och förbättrar lagens konsekvens.

40 §. *Maximal användning av projektenheter.* Det föreslås att lagens rubrik ändras så att den gäller den maximala användningen av projektenheter. Den gällande rubriken lyder Överföring av rätten att använda projektenheter från perioden 2008—2012 till perioden 2013—2020. I paragrafen föreslås också ett nytt 2 och 3 mom. där det föreskrivs om det maximiantal projektenheter som får användas av verksamhetsutövaren och om beräkningen av projektenheterna. Genom bestämmelserna genomförs utsläppshandelsdirektivets bestämmelser om maximiantal.

I artikel 11a.8 i utsläppshandelsdirektivet föreskrivs det om de maximala antal utsläppsrätter som får användas av verksamhetsutövare under 2008—2020. I regel får verksamhetsutövare använda åtminstone det antal som de har beviljats under perioden 2008—2012. De anläggningar som inleder utsläppshandel under perioden 2013—2020 får använda projektenheter för minst 4,5 procent av sina verifierade utsläpp 2013—2020. Kommissionen antar en separat förordning

om det maximiantal utsläppsrätter som verksamhetsutövare får använda 2008—2020. Kommissionens utkast till förordning om maximiantal projektenheter antogs i juli 2013. Maximiantalen i utkastet till förordning motsvarar direktivets procenttal.

Medlemsstaterna beräknar maximiantalen per anläggning i enlighet med bestämmelserna i kommissionens förordning. De innehåller ingen nationell prövning. När det gäller en stor del av anläggningarna baserar sig maximiantalet på den maximala användning av projektenheter som verifierats i sådana beslut om beviljande av utsläppsrätter som har meddelats redan under perioden 2008—2012. Den maximala användningen för de övriga anläggningarnas del baserar sig antingen på beräkningar som görs utgående från beslut från 2008—2012 om beviljande av utsläppsrätter eller på de verifierade utsläppen från anläggningarna. Uppgiften består således av en beräkning av teknisk natur. Därför föreslås det att maximiantalen ska beräknas av Energimarknadsverket, som är utsläppshandelsmyndighet. Kommissionen ska granska och godkänna beräkningarna.

41 §. *Begränsningar som gäller projektenheter.* I den gällande paragrafen föreskrivs det om, förändrad markanvändning och skogsbruksverksamhet samt om begränsningar i fråga om projektenheter som genererats genom kärnkraftsprojekt. Utöver detta föreskrivs det dessutom i kommissionens förordning (EU) nr 550/2011 att en verksamhetsutövare kan använda sådana projektenheter som genererats genom projektverksamhet med destruktion av trifluorometan (HFC-23) och destruktion av dikväveoxid (N₂O) från produktion av adipinsyra för att fullgöra skyldigheten enligt lagen om utsläppshandel under perioden 2008—2012. Projektenheter ska användas senast den 30 april 2013. Projektenheterna i fråga kan således inte användas för att fullgöra skyldigheterna för perioden 2013—2020.

Det föreslås att 1 mom. ändras så att det innehåller bestämmelser om alla de begränsningar som det har beslutats om hittills. Med stöd av artikel 11a.9 i utsläppshandelsdirektivet kan Europeiska kommissionen genom en förordning föreskriva om ytterligare begränsningar för projektverksamhet. För even-

tuella ytterligare begränsningar i framtiden föreslås det att statsrådet ska bemyndigas att vid behov utfärda närmare bestämmelser genom förordning.

44 §. Utbyte av projektenheter mot utsläppsrätter. I den gällande lagen föreskrivs det om överföring av projektenheter i syfte att fullgöra skyldigheten i 53 § 1 mom. i lagen, dvs. att anläggningens utsläpp täcks av de utsläppsrätter som ska överlämnas till registret. I enlighet med utsläppshandelsdirektivet kan endast utsläppsrätterna från perioden 2013—2020 användas för att under den tredje handelsperioden fullgöra den skyldighet att överlämna utsläppsrätter som avses i 53 § i lagen. Verksamhetsutövaren ska byta ut projektenheterna mot utsläppsrätter innan de används för att fullgöra överlämnings-skyldigheten. Därför föreslås det att 44 § och dess rubrik ändras så att det i paragrafen föreskrivs om verksamhetsutövarens rätt att byta ut projektenheter mot utsläppsrätter som är giltiga under den tredje handelsperioden.

I den utsträckning verksamhetsutövare eller luftfartygsoperatörer inte har utnyttjat de CER och ERU som de av medlemsstaterna för perioden 2008—2012 getts rätt att utnyttja, eller om rätt att utnyttja reduktionsenheter har beviljats enligt punkt 8, får de enligt artikel 11a.2 i utsläppshandelsdirektivet begära att den behöriga myndigheten till dem utfärdar utsläppsrätter som är giltiga från och med 2013 och framåt i utbyte mot CER och ERU som utfärdats till och med 2012 för utsläppsminskningar från sådana projekttyper som fått användas inom ramen för unionens system under perioden 2008—2012. Även senare begränsningar som gäller projekttyper som kommissionen fastställt med stöd av artikel 11a.9 i utsläppshandelsdirektivet är ett hinder för sådant utbyte som avses i artikel 11.2—11.5 i utsläppshandelsdirektivet. Den behöriga myndigheten ska på begäran genomföra ett sådant utbyte till och med den 31 mars 2015. I punkten konstateras det således att verksamhetsutövaren kan begära att den del av det maximala antal projektenheter som har godkänts i beslutet från 2008—2012 om beviljande av utsläppsrätter och som är outnyttjad ska överföras till perioden 2013—2020 i form av utsläppsrätter.

I första stycket i artikel 11a.3 i direktivet föreskrivs det om verksamhetsutövarens rätt att byta ut projektenheter för de utsläppsminskningar som genomförts från och med 2013 och framåt och som härrör från projekt registrerade före 2013. I den utsträckning det maximiantal projektenheter som godkänts i beslutet om beviljande av utsläppsrätter för perioden 2008—2012 är outnyttjat, eller om rätt att utnyttja reduktionsenheter har beviljats enligt punkt 8, ska den behöriga myndigheten låta verksamhetsutövaren byta ut projektenheterna mot utsläppsrätter som är giltiga från och med 2013 och framåt. I det andra stycket konstateras det att utbytesrätten gäller alla projektenheter som fått användas inom ramen för unionens system för utsläppshandel under perioden 2008—2012.

I första stycket i artikel 11a.4 i direktivet föreskrivs det om verksamhetsutövarnas utbytesrätt som gäller CER som genererats genom sådana projekt i de minst utvecklade länderna som inletts 2013 och som utfärdats för utsläppsminskningar som genomförts från och med 2013 och framåt. Förenta nationernas ekonomiska och sociala råd fastställer vilka de minst utvecklade länderna är. Förteckningen över de minst utvecklade länderna uppdateras dagligen med tre års mellanrum och publiceras på webbplatsen www.unohrrls.org. Enligt EU-kommissionen får de CER som genereras genom ett projekt användas inom ramen för unionens system, om värdstaten för projektet har funnits med i förteckningen över de minst utvecklade länderna när projektet registrerades. I den utsträckning det maximiantal projektenheter som godkänts i beslutet om beviljande av utsläppsrätter för perioden 2008—2012 är outnyttjat, eller om rätt att utnyttja reduktionsenheter har beviljats enligt punkt 8, ska den behöriga myndigheten låta verksamhetsutövaren byta ut projektenheterna mot utsläppsrätter som är giltiga från och med 2013 och framåt. I det andra stycket konstateras det att utbytesrätten gäller alla CER som fått användas inom ramen för systemet för utsläppshandel under perioden 2008—2012, till dess dessa länder har ratificerat ett relevant avtal med unionen eller fram till år 2020, beroende på vilket som inträffar först. I detta sammanhang är det en tolkningsfråga

vad som avses med ett relevant avtal med unionen. Kyotoprotokollets andra åtagandeperiod inleddes den 1 januari 2013, och i enlighet med beslut FCCC/KP/CMP/2012/L.9 som fattades under partsmötet kan de utvecklingsländer som har ratificerat Kyotoprotokollet delta i projekt inom mekanismen för en ren utveckling även innan åtagandeperioden träder i kraft. De minst utvecklade länderna får således i och med det internationella klimatkonventionssystemet använda CER även i framtiden, och därför finns det knappast behov att ingå bilaterala avtal.

I artikel 11a.5 i direktivet föreskrivs det om verksamhetsutövarnas rätt att utnyttja reduktionsenheter från sådana projekt som får användas inom unionens system i enlighet med de avtal som ingås med medlemsstaterna. För närvarande är inget sådant avtal som avses i artikel 11a.5 anhängigt. I artikel 11a.6 föreskrivs det om projekttyper som får användas i enlighet med de avtal som avses i artikel 11a.5 samt om fastställandet av ett grundscenario för projekten. I artikel 11a.7 föreskrivs det om utnyttjande av reduktionsenheter i de fall det har ingåtts ett internationellt avtal om klimatförändringar. EU-kommissionen har slagit fast att Kyotoprotokollets andra åtagandeperiod inte ska betraktas som ett sådant internationellt avtal om klimatförändringar som avses i direktivet. Det kommer att förhandlas om de internationella avtal om klimatförändringar som avses i 11a.7, och målet är att avtalet ska ingås 2015 och träda i kraft 2020. För närvarande är det inte möjligt att utfärda nationella bestämmelser om detta.

I registerförordningen finns exaktare föreskrifter om innehav av vissa projektenheter på ETS-konton i unionsregistret. Enligt det första stycket i artikel 58.1 i registerförordningen ska den centrala förvaltaren, dvs. EU-kommissionen, se till att CER och ERU som genererats genom projekt i medlemsstaterna endast hålls på ETS-kontona om deras utfärdande inte är förbjudet enligt artikel 11b i utsläppshandelsdirektivet. Enligt artikel 11b i utsläppshandelsdirektivet får projektenheter utfärdas till och med den 31 december 2012 för sådana projekt inom mekanismen för en ren utveckling och gemensamt genomförande som direkt minskar eller begränsar utsläppen från en anläggning som omfattas av ut-

släppshandelsdirektivet. Sådana projekt kallas set-aside-projekt. Projekten definieras separat i enlighet med kommissionens s.k. dubbelräkningsbeslut (2006/780/EG). Projektenheter för set-aside-projekt får utfärdas endast om verksamhetsutövaren på anläggningen i fråga annullerar motsvarande antal utsläppsrätter eller om motsvarande antal utsläppsrätter annulleras i ett nationellt register för en medlemsstat som utfärdat utsläppsminskningenheter eller certifierade utsläppsminskningar.

I det andra stycket i artikel 58.1 i registerförordningen finns exaktare föreskrifter om de projekt som inte omfattades av utsläppshandelsdirektivets tillämpningsområde under den andra handelsperioden 2008—2012, men som omfattas av utsläppshandelsdirektivets tillämpningsområde under den tredje handelsperioden 2013—2020. Enligt bestämmelsen ska förvaltaren se till att ERU som utfärdas för utsläppsminskningar som äger rum till och med den 31 december 2012 från projekt i medlemsstaterna och som omfattar verksamheter som inte har omfattats av utsläppshandelsdirektivets tillämpningsområde under perioden 2008—2012, men som omfattas av utsläppshandelsdirektivets tillämpningsområde under perioden 2013—2020, endast hålls på konton i unionsregistret om de har utfärdats före den 30 april 2013.

I artikel 58.2 i registerförordningen föreskrivs om ERU som utfärdats efter den 31 december 2012 för utsläppsminskningar som ägt rum till och med den 31 december 2012 och som rör projekt i tredjeländer utan en juridiskt bindande utsläppsminskningsskyldighet under den andra åtagandeperioden enligt Kyotoprotokollet. Den centrala förvaltaren ska se till att rätten till ERU på ETS-konton i unionsregistret endast gäller de utsläppsminskningar som kontrollerats i enlighet med kontrollförfarandet (det s.k. spår 2-förfarandet) inom ramen för övervakningskommittén för gemensamt genomförande (Joint Implementation Supervisory Committee, JISC). Om utsläppsminskningarna inte kan påvisas i enlighet med reglerna för JISC-spåret, ska rätten till ERU på ETS-konton i unionsregistret vara giltig, om en oberoende enhet som ackrediterats i enlighet med internationella regler har intygat att ERU utfär-

dats för utsläppsminskningar som ägt rum före den 31 december 2012. Eftersom bestämmelserna i registerförordningen gäller den centrala förvaltaren och bestämmelserna i registerförordningen är direkt tillämpliga, behöver de inte upprepas i den nationella lagstiftningen.

Inom EU:s system för handel med utsläppsrätter övergick man i juni 2012 till att använda ett gemensamt unionsregister. Förvaltaren av unionsregistret, dvs. EU-kommissionen, har bl.a. i uppgift att tilldela utsläppsrätter och genomföra utbyten av projektenheter. I den registerförordning som trädde i kraft våren 2013 finns även närmare bestämmelser om utbyte av projektenheter i enlighet med artikel 11a i utsläppshandelsdirektivet. Det finns dock inga tydliga bestämmelser om detaljerna kring utbytet. Det är till exempel oklart om verksamhetsutövarens begäran om utbyte ska riktas till den nationella registeradministratören eller den centrala förvaltaren.

I 1 mom. i den föreslagna paragrafen föreskrivs det om verksamhetsutövarens rätt att byta ut de projektenheter som genererats genom utsläppsminskningar som har genomförts före 2012 mot utsläppsrätter som är giltiga från och med 2013 och framåt. Projektenheterna ska härstamma från sådan projektverksamhet som var godtagbar inom unionens system under handelsperioden 2008—2012 och för vilka kommissionen inte har bestämt nya begränsningar. Utbytesrätten gäller till den del maximiantalet projektenheter enligt 40 § är outnyttjad. Utsläppshandelsmyndigheten ska genomföra ett sådant utbyte som avses i 1 mom. före den 31 mars 2015.

I 2 mom. i paragrafen föreskrivs det om verksamhetsutövarens rätt att byta ut projektenheter som motsvarar utsläppsminskningar som genomförts från och med 2013 och framåt och som härrör från projekt registrerade före 2013. Projektenheterna ska härstamma från sådan projektverksamhet som är godtagbar inom unionens system. Utbytesrätten gäller till den del maximiantalet projektenheter enligt 40 § är outnyttjad.

I 3 mom. i paragrafen föreskrivs det om verksamhetsutövarens rätt att byta ut de certifierade utsläppsminskningar som motsvarar

utsläppsminskningar som genomförts från och med 2013 och framåt, som gäller projekt i de minst utvecklade länderna som inlett från och med 2013. Projektenheterna ska härstamma från sådan projektverksamhet som är godtagbar inom unionens system. Utbytesrätten gäller till den del maximiantalet projektenheter enligt 40 § är outnyttjad.

Hänvisningen i det andra stycket i artikel 11a.4 i utsläppshandelsdirektivet innehåller en tidsgräns för när de certifierade utsläppsminskningarna enligt det första stycket får användas. Projektenheter i de minst utvecklade länderna kommer i och med det internationella klimatkonventionssystemet att vara godtagbara inom unionens system fram till 2020. Bilateral avtal kommer sannolikt inte att behövas. För närvarande är det därför inte ändamålsenligt att utfärda nationella bestämmelser om detta.

I 4 mom. i paragrafen ges statsrådet ett be- myndigande att vid behov genom förordning föreskriva om förfarandet för utbyte av projektenheter. Detaljerna som gäller utbyte av projektenheter är inte helt klara, och det kan vara nödvändigt att utfärda exaktare föreskrifter i den nationella lagstiftningen.

45 §. Utredning om projektenheternas ursprung. Under perioden 2008—2012 har den nationella utsläppshandelsmyndighetens uppgift varit att övervaka att projektenheter från förbjudna projekttyper inte används inom utsläppshandeln. För övervakningen ska verksamhetsutövaren på utsläppshandelsmyndighetens begäran lämna en utredning om projektenheternas ursprung.

EU:s registersystem ska ändras på så sätt att det är omöjligt att byta ut projektenheter från förbjudna projekttyper mot utsläppsrätter från perioden 2013—2020 och att använda dem inom utsläppshandeln. För närvarande är det osäkert om det är tekniskt möjligt att hindra användning av projektenheter som härrör från förbjudna projekttyper. Det föreslås att möjligheten att kräva en utredning av projektenheternas ursprung kvarstår för de fall att det är tekniskt omöjligt att hindra användningen av projektenheter som härrör från förbjudna projekttyper. Det föreslås att paragrafen ändras så att det tas in en hänvisning till utbytet av projektenheter enligt 44 §.

46 §. Förande av register. I paragrafens 3 mom. föreslås en ny bestämmelse om brottsbekämpning samt förhindrande av penningtvätt och av finansiering av terrorism i fråga om registret. Enligt artikel 98.4 i kommissionens registerförordning (2013/389/EU) ska medlemsstaterna se till att den nationella administratören, dvs. i Finland Energimarknadsverket, omfattas av de nationella genomförandeåtgärderna för artiklarna 26—29, 32, och 35 i direktiv 2005/60/EG. Direktivet om penningtvätt har i Finland genomförts genom lagen om förhindrande och utredning av penningtvätt och av finansiering av terrorism (503/2008), nedan lagen om penningtvätt. De bestämmelser som ska tillämpas på Energimarknadsverket som nationell administratör är vid lagens ikraftträdande 25 § (tystnadsplikt), 34 § (utbildning och skydd för anställda) och 39 § (skadeståndsskyldighet). Dessutom ska Energimarknadsverket ha de interna förfaranden och förutsättningar som krävs för att fullgöra skyldigheterna enligt de bestämmelser i direktivet om penningtvätt som nämnts.

Det föreslås inte några exakta hänvisningar till lagen om penningtvätt, utan enligt förslaget ska Energimarknadsverket omfattas av de nationella bestämmelser om penningtvätt till vilka det hänvisas i den gällande registerförordningen. En reglering som är allmännare och flexiblere till sin natur är nödvändig på grund av att kommissionens registerförordning ändras ofta och det inte är möjligt att uppdatera lagen i samband med varje ändring. Lagens bestämmelser måste därför vara flexibla i samband med ändringar. Den ovan nämnda förteckningen över bestämmelserna i lagen om penningtvätt är således inte nödvändigtvis heltäckande eller permanent, utan vilka exakta bestämmelser som ska tillämpas beror på kraven i den gällande registerförordningen.

50 §. Årlig registrering av utsläppsrätter. Det föreslås att de bestämmelser i 16 och 17 § som gäller upphörande av verksamhet ska tas in i den nya 16 a §, vilket betyder att hänvisningen i 50 § måste korrigeras så att den motsvarar numreringen i den ändrade lagen.

51 a §. Registrering av minskat antal utsläppsrätter. Det föreslås att en ny 51 a § fo-

gas till lagen. Utgångspunkten för utsläppshandelsdirektivet och lagen om utsläppshandel är att de utsläppsrätter som tilldelas gratis ska registreras på verksamhetsutövarnas konton senast den 28 februari varje år. Det är dock inte alltid möjligt att följa denna tidsgräns om det har skett sådana förändringar på anläggningen som leder till att antalet utsläppsrätter ändras. I en situation där det antal utsläppsrätter som ska registreras för verksamhetsutövaren ökar, kan utsläppsrätterna registreras i två poster så att den första posten registreras i enlighet med 50 § senast den 28 februari och de ytterliga utsläppsrätter som utfärdas senare registreras omedelbart efter att det nya antalet utsläppsrätter har kunnat beräknas och beslutet om detta har meddelats.

I en situation där det antal utsläppsrätter som ska registreras för verksamhetsutövaren minskar, ska det huvudsakliga förfarandet enligt paragrafen bestå i att frysa registreringen av utsläppsrätter tills det är möjligt att beräkna det minskade antalet utsläppsrätter och beslutet om detta har meddelats. Paragrafen ska tillämpas per anläggning, dvs. en frysning av en tilldelning som sker gratis ska endast gälla utsläppsrätterna för den anläggning där förändringen skett. De utsläppsrätter som ska beviljas verksamhetsutövarens övriga anläggningar får således registreras senast den 28 februari som normalt.

51 b §. Återkrav av utsläppsrätter. Det föreslås att en ny 51 b § som kompletterar bestämmelserna om registrering av utsläppsrätter fogas till lagen. Enligt förslaget är verksamhetsutövaren skyldig att överlämna det antal utsläppsrätter som överskrider det antal som ska tilldelas. Avsikten är att paragrafen ska tillämpas särskilt i de situationer där verksamhetsutövaren har försummat sin skyldighet att anmäla en ändring som lett till att antalet utsläppsrätter har minskat och verksamhetsutövaren därför har tilldelats ett för stort antal utsläppsrätter. Paragrafens tillämpningsområde omfattar dock inte endast dessa situationer av försummelse, utan bestämmelsen ska kunna tillämpas även på andra felaktiga registreringar. Dessutom ska bestämmelsen kunna tillämpas i situationer där en ändring av utsläppstillståndet, ett domstolsavgörande eller någon motsvarande

omständighet leder till att verksamhetsutövaren tilldelas fler utsläppsrätter än vad utsläppshandelsdirektivet och kommissionens rättsakt om gratis tilldelning möjliggör. Tillämpningen av den föreslagna 51 b § ska dock alltid vara sekundär, dvs. i första hand ska man alltid sträva efter att frysa ned registreringen av utsläppsrätter i enlighet med 51 a §.

Om återkrav inte annars har varit möjligt, ska det enligt förslaget kunna ske även genom att det antal utsläppsrätter som ska återkrävas kvittas med de utsläppsrätter som tilldelas verksamhetsutövaren gratis. Antalet utsläppsrätter som tilldelas verksamhetsutövaren gratis minskas således med det antal som kvittas. I praktiken är kvittningsförfarandet möjligt endast om det är möjligt enligt kommissionens registerförordning.

56 §. Övervakning av, rapport om och verifiering av utsläpp. Genom denna paragraf har artikel 14 om övervakning av utsläpp och artikel 15 om verifiering av utsläpp i utsläppshandelsdirektivet genomförts sådana de lyder ändrade genom direktiv 2009/29/EG. Efter lagens ikraftträdande har kommissionen den 21 juni 2012 med stöd av artikel 14 antagit en förordning om verifiering och rapportering om utsläpp och med stöd av artikel 15 antagit en förordning om verifiering av utsläpp och ackreditering av kontrollörer.

Enligt det gällande 2 mom. ska verksamhetsutövaren sörja för att utsläppsrapporten verifieras hos en kontrollör som har godkänts i enlighet med lagen om utsläppshandel och för att rapporten för ett kalenderår och verifieringsutlåtandet om den lämnas till utsläppshandelsmyndigheten senast den 31 mars året efter kalenderåret. Enligt artikel 27 i kommissionens förordning om verifiering av utsläpp ska kontrollören på grundval av den information som samlats in vid verifieringen lämna en verifieringsrapport till verksamhetsutövaren. Verifieringsrapporten ska innehålla verifieringens slutsatser, dvs. ett utlåtande. Det föreslås att 2 mom. ändras på så sätt att verksamhetsutövaren ska lämna en verifieringsrapport med ett verifieringsutlåtande till utsläppshandelsmyndigheten.

59 §. Kontrollörens utlåtande. Genom paragrafen genomförs bilaga V till utsläppshandelsdirektivet när det gäller det viktigaste

innehållet i verifieringsutlåtandet. I paragrafen föreslås en ny bestämmelse om den verifieringsrapport med verifieringsutlåtande som nämns i kommissionens förordning om verifiering av utsläpp. I kommissionens verifieringsförordning fastställs innehållet i den verifieringsrapport som innehåller verifieringsutlåtandet.

Vid verifieringen är 11 punkten i bilaga V till direktivet viktig, m.a.o. kontrollörens konstaterande om att verksamhetsutövarens utsläppsrapport är tillfredställande. Kontrollören kan konstatera att utsläppsrapporten är tillfredsställande när den omfattar alla utsläppskällor, utsläppen har övervakats i enlighet med den övervakningsplan som har godkänts av utsläppshandelsmyndigheten enligt 11 § i lagen och när den är fri från väsentliga brister, fel och feltolkningar samt när den totala utsläppsmängden inte har anmälts på ett väsentligt felaktigt sätt. I kommissionens verifieringsförordning definieras väsentlig feltolkning och den feltolkningsnivå som hänför sig till detta. Därför föreslås det att paragrafen ändras på så sätt att utsläppsrapporten kan konstateras vara tillfredsställande om kontrollören kan konstatera att utsläppsrapporten är fri från väsentliga feltolkningar.

60 §. Bedömning av utsläppsmängden i en situation där ett fel förekommit. För att utsläppshandeln ska fungera väl är det nödvändigt att anläggningars årliga totala utsläppsmängder kan fastställas även i situationer där övervakningen av utsläpp inte har genomförts enligt alla de krav och det tillstånd för utsläpp av växthusgaser som gäller för anläggningen. I artikel 70 i kommissionens övervakningsförordning bestäms om de situationer där utsläppshandelsmyndigheten bör göra en konservativ bedömning av anläggningens utsläpp.

Därför föreslås det att paragrafen ändras så att den innehåller de situationer som anges i kommissionens förordning, nämligen försummelse att lämna in en utsläppsrapport och de situationer där övervakningen och verifieringen av utsläpp inte har genomförts i enlighet med kraven i kommissionens förordningar om övervakning och verifiering. Bestämmelser om dessa skyldigheter finns i 56 § i lagen om utsläppshandel.

Resultatet av bedömningen anmäls i ton koldioxidekvivalenter och det ska motiveras. Verksamhetsutövarens skyldighet att överlämna utsläppsrätter fastställs utgående från utsläppshandelsmyndighetens bedömning av utsläppsmängden.

61 §. Godkännande av kontrollören. I paragrafen föreskrivs det om godkännande av kontrollörer, kontrollörers behörighet och konstaterande av kontrollörers kompetens. Bestämmelser om kraven på kontrollörer och om påvisandet av dessa krav finns i kommissionens förordning om verifiering av utsläpp. I paragrafen föreslås en ny bestämmelse om att närmare bestämmelser finns i kommissionens förordning.

Det föreslås att det gällande 2 mom. blir 3 mom. och att bestämmelser om ansökan om godkännande för verifiering av de uppgifter som krävs enligt rättsakten om gratis tilldelning tas in som ett nytt 2 mom. För fördelningen av de utsläppsrätter som tilldelas gratis ska verksamhetsutövaren ge arbets- och näringsministeriet de verifierade uppgifter som krävs enligt kommissionens rättsakt om gratis tilldelning av utsläppsrätter. Med utgångspunkt i de verifierade uppgifterna från verksamhetsutövarna har arbets- och näringsministeriet beräknat det preliminära antal utsläppsrätter för perioden 2013—2020 som avses i 23 §, och i februari 2012 lämnat dem till kommissionen för granskning. För verifieringen av uppgifterna om gratis tilldelning användes de kontrollörer som godkänts i enlighet med lagen om utsläppshandel (683/2004), utan någon uttrycklig utvidgning av behörighetsområdet. Mitt under perioden 2013—2020 blir man i de fall som avses i kommissionens rättsakt om gratis tilldelning av utsläppsrätter tvungen att ändra utsläppsmängderna per anläggning. När en anläggningens kapacitet ökar eller minskar avsevärt eller verksamheten minskar krävs det att tilldelningen av anläggningens utsläppsrätter ändras. För detta ändamål måste verksamhetsutövaren lämna verifierade uppgifter till arbets- och näringsministeriet. Därför föreslås det att kontrollören, förutom att ansöka om godkännande för verifiering av utsläppsrapporter, även ska kunna ansöka om godkännande för verifiering av de i 29 § 2 mom. och 33 § avsedda uppgifter som behövs för

tilldelningen av de utsläppsrätter som tilldelas gratis. En förutsättning för godkännande är utöver det som bestäms i 1 mom. att kontrollören i sin verksamhet kan tillämpa kommissionens rättsakt om gratis tilldelning av utsläppsrätter samt de bestämmelser om utsläppsrätter som tilldelas gratis som utfärdats i och med stöd av denna lag.

Trots att de föreslagna ändringarna i denna paragraf endast gäller ovan nämnda faktorer, föreslås det för tydlighetens skull att hela paragrafen ändras. Det föreslås inga ändringar i det nuvarande 1 mom. Paragrafens 2 mom. flyttas i förändrad form och blir 3 mom., och det nuvarande 3 mom. flyttas i oförändrad form och blir 4 mom.

I 1 mom. föreskrivs det om godkännande av kontrollörer. Verifieringsuppgiften ska anses vara en offentlig förvaltningsuppgift. För att en registrerad juridisk person ska kunna sköta offentliga förvaltningsuppgifter i Finland krävs det att den juridiska personen har blivit utnämnd och godkänd av en myndighet och att myndigheten övervakar fullgörandet av uppgiften. Således är det Energi marknadsverket som ska godkänna kontrollörerna inom utsläppshandeln, med undantag av kontrollörer för handeln med utsläppsrätter för luftfart. Godkännandet görs utgående från det ackrediteringsbevis som avses i 3 mom.

Det föreslås att det gällande 2 mom. blir 3 mom. I 3 mom. föreskrivs det om de allmänna krav som en kontrollör ska uppfylla för att kunna godkännas som kontrollör av utsläppshandelsmyndigheten. I början av momentet föreslås en ny bestämmelse om att närmare bestämmelser om kraven på kontrollörer finns i kommissionens förordning. I övrigt motsvarar 3 mom. det nuvarande 2 mom. De allmänna kraven innefattar de minimikrav som förtecknas i punkt 12 i bilaga V till utsläppshandelsdirektivet samt de krav som allmänt ska tillämpas på kontrollörer för utsläppshandeln inom Europeiska unionen (European Co-operation for Accreditation: EA Document for Recognition of Verifiers under the EU ETS Directive; EA-6/03). I enlighet med utsläppshandelsdirektivet krävs det att kontrollören är funktionellt och ekonomiskt oberoende och har tillräckliga resurser för verifieringen. Till följd av detta ska kontrol-

lören vara en registrerad juridisk person som till sitt förfogande har tillräckligt med yrkesskicklig personal, vars oberoende i fråga om verifieringsuppgifterna har säkerställts. Av en kontrollör krävs kunskaper om de bestämmelser, anvisningar och standarder som gäller utsläppshandel och om de förordningar och anvisningar som kommissionen utfärdat med stöd av artikel 14 och 15 i utsläppshandelsdirektivet, och att kontrollören kan tillämpa dessa. Det räcker dock inte att enbart känna till bestämmelserna, utan det ska krävas djupare förståelse av hur bestämmelserna ska tillämpas. Kontrollören ska särskilt känna till utsläppskällorna i fråga om verksamheterna inom det egna behörighetsområdet samt de metoder som gäller fastställande, insamling, rapportering och beräkning av utsläppstal. Dessutom krävs det att kontrollören har de anordningar, instrument och system som verksamheten kräver samt tillräckliga ekonomiska resurser för att organisera verksamheten på ett adekvat sätt och för att täcka eventuellt skadeståndsansvar. Skadeståndsansvaret ska kunna ordnas t.ex. med en tillräcklig ansvarsförsäkring.

I det gällande 2 mom. föreskrivs det om konstaterande av kontrollörens behörighet. Det föreslås att det gällande 2 mom. blir ett nytt 3 mom. Kontrollören ska genom en tillförlitlig utomstående bedömning kunna påvisa att de förutsättningar som föreskrivs i 1 mom. 1—7 punkterna uppfylls. Den utomstående bedömningen ska göras av ett utomstående ackrediteringsorgan som utnämnts i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 om krav för ackreditering och marknads kontroll i samband med saluföring av produkter och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93. I Finland är detta organ Mätteknikcentralens ackrediteringstjänst FINAS (Finnish Accreditation Service) som har godkänts med stöd av lagen om konstaterande av tillförlitligheten hos tjänster för bedömning av överensstämmelse med kraven (920/2005). Enligt ovan nämnda förordning av Europaparlamentet och rådet ska det i varje medlemsland inom Europeiska unionen finnas ett och endast ett motsvarande ackrediteringsorgan, och dessa organ ska iakttä gemensamma bedömningsmetoder.

62 §. *Godkännande av en kontrollör som ackrediterats eller certifierats i någon annan stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.* Enligt artikel 11.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 om krav för ackreditering och marknads kontroll i samband med saluföring av produkter och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93 ska de nationella myndigheterna erkänna likvärdigheten hos de tjänster som tillhandahålls av de ackrediteringsorgan (de som upprättats genom förordningen i fråga) som framgångsrikt har genomgått referentbedömning i enlighet med artikel 10, och därmed godta dessa organs ackrediteringsintyg och de intyg som utfärdas av de organ för bedömning (kontrollörerna) av överensstämmelse som ackrediterats av dem. Även i artikel 66 i kommissionens förordning om verifiering av utsläpp föreskrivs det om ömsesidigt erkännande. Ett medlemsland måste således godkänna en kontrollör som har ackrediterats i ett annat medlemsland, om referentbedömningen av behörigheten har gjorts framgångsrikt av ett ackrediteringsorgan i ett annat medlemsland. När det gäller ackrediteringen av kontrollörer iakttar medlemsländernas ackrediteringsorgan de verifieringskrav och metoder för det Europeiska samarbetet för ackreditering (European Co-Operation for Accreditation) som nämns i 6 § 3 mom. och som gäller konstaterande av kontrollörers överensstämmelse med kraven och kontrollen av hur överensstämmelsen upprätthålls. På detta sätt ser man till att de ackrediterade kontrollörernas kompetens är enhetlig inom de olika medlemsstaterna.

Det krävs också att kontrollören är ackrediterad att särskilt utföra sådan ackreditering som följer utsläppshandelsdirektivet och att verksamheten bedrivs i form av en sammanslutning.

I paragrafens 1 mom. föreslås det en ny möjlighet enligt artikel 54.2 i kommissionens förordning om verifiering av utsläpp som innebär att en medlemsstat får tillåta fysiska personer att kontrollera certifieringen. De uppgifter som hänför sig till certifieringen av kontrollörerna ska anförtros någon annan nationell myndighet än det nationella ackrediteringsorganet. Enligt artikel 66 ska medlemsstaterna godta bevis som har godkänts av en

sådan nationell myndighet och respektera dessa certifierade kontrollörers rättigheter att utföra kontroller inom sina certifieringsområden.

67 a §. *Energimarknadsverkets rätt att lämna ut uppgifter till andra myndigheter.* I den nya paragrafen föreskrivs om utsläppshandelsmyndighetens rätt att trots sekretessbestämmelserna lämna ut uppgifter till andra myndigheter.

Enligt 50 e § i lagen om Finansinspektionen (245/2013) är Finansinspektionen i Finland en sådan behörig myndighet som avses i artikel 43 i kommissionens auktioneringsförordning. Som behörig myndighet övervakar Finansinspektionen särskilt i samband med auktioner att det inte förekommer missbruk av insiderinformation eller manipulering av marknaden. För att främja en effektiv tillsyn föreslås i paragrafen att utsläppshandelsmyndigheten ska få rätt att till Finansinspektionen, trots sekretessbestämmelserna, lämna ut sådan information som den behöver för att sköta sina uppgifter. Finansinspektionen utövar å sin sida tillsyn över derivatmarknaden för utsläppsrätter, och således föreslås motsvarande rätt att lämna ut information också när det gäller sådana uppgifter. Enligt 71 § i lagen om Finansinspektionen har Finansinspektionen motsvarande rätt att lämna ut information till Energimarknadsverket.

I paragrafens 2 punkt ges verket motsvarande rätt att lämna ut information till centralkriminalpolisen och centralen för utredning av penningtvätt för skötseln av deras uppgifter. Särskilt i egenskap av nationell registeradministratör kan Energimarknadsverket få tillgång till sådan information som kan vara till nytta vid brottsbekämpning samt förhindrande av penningtvätt och finansiering av terrorism.

I paragrafens 3 punkt ges verket rätt att lämna ut information till Statistikcentralen och Finlands miljöcentral till den del de behöver sådan information som ingår i utsläppsrapporter för att sköta sina lagstadgade uppgifter. Enligt paragrafens 4 punkt gäller

motsvarande rätt att lämna ut information även skattemyndigheterna.

71 §. Förbud att överlåta utsläppsrätter. I paragrafen föreslås ett nytt 4 mom. enligt vilket förbud att överlåta utsläppsrätter ska kunna meddelas även för att trygga det återkrav av utsläppsrätter som avses i 51 b §. I sådana situationer kan utsläppshandelsmyndigheten bedöma behovet att förbjuda överlåtelse av utsläppsrätter från fall till fall. Utgångspunkten för förbudet ska vara att överlåtelseförbudet endast ska gälla det antal utsläppsrätter som ska återkrävas. Om man vid meddelande av förbud inte har kännedom om det exakta antal som ska återkrävas eller om unionens registersystem inte möjliggör att endast en del överlämnas, ska förbudet dock även kunna gälla samtliga utsläppsrätter som har registrerats på kontot för anläggningen i fråga.

2 Närmare bestämmelser och föreskrifter

I samband med ändringen förblir bemyndigandena att utfärda förordning i huvudsak oförändrade. Med stöd av de nya bestämmelserna om bemyndigande får det genom förordning av statsrådet utfärdas närmare bestämmelser om

1) genomförandet av kommissionens begränsningar gällande användningen av projektenheter som utfärdats med stöd av artikel 11a i utsläppshandelsdirektivet (41 §),

2) förfarandet för utbyte av projektenheter (44 §) och

3) förfarandet och tidsfristerna vid återkrav av utsläppsrätter (51 b §).

3 Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft så snart som möjligt, dock senast den 1 januari 2014.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av lagen om utsläppshandel

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om utsläppshandel (311/2011) det inledande stycket i 2 § 1 mom. och 2 § 1 mom. 1 punkten, 6, 16, 17, 40, 41, 44 och 45 §, 46 § 3 mom., 50 § 3 mom., 56 § och 59—62 §, samt
fogas till 15 § ett nytt 2 mom., till lagen nya 16 a, 51 a, 51 b, 67 a § och till 71 § ett nytt 4 mom. som följer:

2 §

Tillämpningsområde

Denna lag tillämpas på koldioxidutsläpp från följande verksamheter och dessutom på sådana andra växthusgasutsläpp som nämns i anslutning till de verksamheter som avses i 25—28 punkterna:

1) förbränning av bränsle i anläggningar med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt, med undantag av förbränning av avfall i anläggningar eller sådana delar av anläggningar där kraven på förbränningsanläggningar för avfall iaktas i enlighet med de villkor som tagits in i ett miljötillstånd enligt miljöskyddslagen (86/2000),

6 §

Definitioner

20 a) *kommissionens verifieringsförordning* kommissionens förordning (EU) nr 600/2012 om verifiering av rapporter om utsläpp av växthusgaser och tonkilometer och ackreditering av kontrollörer i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG,

15 §

Verksamhetsutövarens konkurs

—————
 Konkursboets boförvaltare ska underrätta utsläppshandelsmyndigheten om verksamhetsutövarens konkurs inom 30 dagar från konkursens början.

16 §

Återkallande av tillstånd

Verksamhetsutövaren ska underrätta utsläppshandelsmyndigheten om att verksamheten vid anläggningen har upphört, om att ett miljötillstånd som gäller anläggningens verksamhet har upphört att gälla med stöd av 57 § i miljöskyddslagen eller om att ett miljötillstånd har återkallats med stöd av 59 § i miljöskyddslagen. Anmälan ska göras utan dröjsmål före utgången av det år när verksamheten vid anläggningen har upphört eller miljötillståndet har upphört att gälla eller återkallats.

Utsläppshandelsmyndigheten ska återkalla tillstånd eller tillfälligt tillstånd för utsläpp av växthusgaser, om

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

1) det miljötillstånd som gäller anläggningens verksamhet har upphört att gälla med stöd av 57 § i miljöskyddslagen eller återkallats med stöd av 59 § i miljöskyddslagen,

2) verksamheten vid anläggningen har upphört på det sätt som anges i 16 a §, eller

3) tillståndshavaren meddelar att verksamheten inte inleds.

Utsläppshandelsmyndigheten får återkalla ett tillstånd för utsläpp av växthusgaser, om

1) tillståndshavaren väsentligt har brutit mot sina skyldigheter som gäller årligt överlämnande av utsläppsrätter eller övervakning, anmälan och verifiering av utsläpp, och inte trots utsläppshandelsmyndighetens uppmaning har fullgjort sina skyldigheter, eller

2) tillståndshavaren trots uppmaning från utsläppshandelsmyndigheten inte har anmält en utvidgning av anläggningen eller ett upphörande eller en minskning av verksamheten eller andra sådana ändringar av verksamheten eller av övervakningen av utsläpp som kan förutsätta att utsläppstillståndet ändras eller tillståndsvillkoren justeras.

Ett ärende som gäller återkallande av utsläppstillstånd kan inledas av verksamhetsutövaren eller utsläppshandelsmyndigheten.

ren visar att det på grund av exceptionella och oförutsägbara omständigheter som verksamhetsutövaren rimligtvis inte har kunnat påverka eller bereda sig på är omöjligt att återuppta verksamheten vid anläggningen inom sex månader.

Det som föreskrivs i 1 mom. 4 punkten tillämpas inte på en anläggning i reserv eller i beredskap eller på en anläggning som bedriver säsongsbetonad verksamhet, om följande villkor uppfylls:

1) verksamhetsutövaren har ett gällande tillstånd för utsläpp av växthusgaser eller tillfälligt tillstånd för utsläpp av växthusgaser och övriga tillstånd som verksamheten vid anläggningen kräver,

2) det är tekniskt möjligt att återuppta verksamheten vid anläggningen utan att göra fysiska ändringar där,

3) anläggningen underhålls regelbundet.

Närmare bestämmelser om en verksamhetsutövars skyldighet att underrätta utsläppshandelsmyndigheten om att verksamheten har upphört samt om tillämpningen av kommissionens rättsakt om gratis tilldelning av utsläppsrätter får utfärdas genom förordning av statsrådet.

16 a §

17 §

*Upphörande med verksamheten vid anläggningen**Förbud mot bokföring av utsläppsrätter*

Verksamheten vid anläggningen anses ha upphört, om något av följande villkor uppfylls:

1) tillståndet för utsläpp av växthusgaser eller det tillfälliga tillståndet för utsläpp av växthusgaser har upphört att gälla eller återkallats,

2) det är tekniskt omöjligt att fortsätta med verksamheten vid anläggningen,

3) anläggningen är inte längre i drift, och det är tekniskt omöjligt att återuppta verksamheten,

4) anläggningen är inte längre i drift, och verksamhetsutövaren kan inte visa att verksamheten återupptas inom sex månader från det att verksamheten har upphört; utsläppshandelsmyndigheten kan förlänga tidsfristen till högst 18 månader, om verksamhetsutöva-

ren visar att det på grund av exceptionella och oförutsägbara omständigheter som verksamhetsutövaren rimligtvis inte har kunnat påverka eller bereda sig på är omöjligt att återuppta verksamheten vid anläggningen inom sex månader.

40 §

Maximal användning av projektenheter

En verksamhetsutövare för en anläggning som under handelsperioden 2008—2012 om-

fattats av lagen om utsläppshandel (683/2004) får använda projektenheter upp till det maximiantal som anges i beslutet om beviljande av utsläppsrätter för perioden 2008—2012 också under perioden 2013—2020 till den del det maximala antalet projektenheter inte har använts för fullgörande av skyldigheten enligt 53 § i denna lag under perioden 2008—2012.

En verksamhetsutövare för en anläggning som under handelsperioden 2008—2012 har omfattats av lagen om utsläppshandel (683/2004) får använda ett större antal projektenheter än det maximiantal som anges i 1 mom. och verksamhetsutövare för övriga anläggningar som omfattas av denna lag får under handelsperioden 2013—2020 använda projektenheter så som föreskrivs i den förordning av kommissionen som antas med stöd av artikel 11a i utsläppshandelsdirektivet.

Utsläppshandelsmyndigheten beräknar den maximala användningen av projektenheter vid en anläggning i enlighet med den förordning av kommissionen som avses i 2 mom. och lämnar in beräkningarna av maximiantal per anläggning till kommissionen för granskning.

41 §

Begränsningar som gäller projektenheter

En verksamhetsutövare får inte använda projektenheter som genererats genom

- 1) markanvändning, förändrad markanvändning eller skogsbruksverksamhet,
- 2) kärnkraftsprojekt,
- 3) verksamheter med destruktion av trifluorometan (HFC-23), eller
- 4) verksamheter med destruktion av dikväveoxid (N₂O) från produktion av adipinsyra.

Bestämmelser om genomförande av andra begränsningar som föreskrivs i den förordning av kommissionen som antas med stöd av artikel 11a i utsläppshandelsdirektivet utfärdas vid behov genom förordning av statsrådet.

44 §

Utbyte av projektenheter mot utsläppsrätter

När det gäller projektverksamhet som inte är i 41 § avsedd verksamhet kan en verksamhetsutövare begära att utsläppshandelsmyndigheten ska bevilja de utsläppsrätter som gäller från och med 2013 i utbyte mot projektenheter som beviljats för utsläppsminskningar som har genomförts före utgången av 2012. Verksamhetsutövaren kan begära ett sådant utbyte till den del maximiantalet projektenheter enligt 40 § är outnyttjad. Ett sådant utbyte ska utföras av utsläppshandelsmyndigheten fram till den 31 mars 2015.

Mot utsläppsrätter som gäller från och med 2013 får verksamhetsutövaren när det gäller projektverksamhet som inte är i 41 § avsedd verksamhet byta ut projektenheter som motsvarar utsläppsminskningar som genomförts 2013 eller därefter och som härrör från projekt registrerade före 2013. Verksamhetsutövaren kan utföra ett sådant utbyte till den del maximiantalet projektenheter enligt 40 § är outnyttjad.

Mot utsläppsrätter som gäller från och med 2013 får verksamhetsutövaren när det gäller projektverksamhet som har inletts 2013 eller därefter i ett utvecklingsland och som inte är i 41 § avsedd verksamhet byta ut certifierade utsläppsminskningar som motsvarar utsläppsminskningar som genomförts 2013 eller därefter. Verksamhetsutövaren kan utföra ett sådant utbyte till den del maximiantalet projektenheter enligt 40 § är outnyttjad.

Närmare bestämmelser om förfarandet vid utbyte av projektenheter utfärdas vid behov genom förordning av statsrådet.

45 §

Utredning om projektenheternas ursprung

Verksamhetsutövarens är skyldig att säkerställa att de projektenheter som den byter ut i enlighet med 44 § inte härstammat från sådan verksamhet som avses i 41 §. Verksamhetsutövaren ska på utsläppshandelsmyndighetens begäran lämna utredning om projektenheternas ursprung. Utsläppshandelsmyndig-

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

heten kan förbjuda ett utbyte av projektenheter till dess att den har fått en utredning om projektenheternas ursprung.

46 §

Förande av register.

I fråga om upprättande och förande av registret och i fråga om registerfunktionerna iakttas kommissionens registerförordning. På brottsbekämpning och på förhindrande av penningtvätt och finansiering av terrorism i registret tillämpas kommissionens registerförordning och de bestämmelser som det hänvisas till i den.

50 §

Årlig registrering av utsläppsätter

Utsläppsätter får inte registreras på kontot för en anläggning där verksamheten har upphört enligt 16 a §.

51 a §

Registrering av minskat antal utsläppsätter

Om antalet utsläppsätter som gratis tilldelas en anläggning minskar till följd av en förändring som avses i 33 §, och det inte är möjligt att före den 28 februari fatta ett beslut enligt 34 § om minskning av antalet utsläppsätter, ska utsläppshandelsmyndigheten oberoende av 50 och 51 §, så fort som möjligt efter att beslutet om minskning av antalet utsläppsätter har fattats, registrera de utsläppsätter på verksamhetsutövarens konto som gratis tilldelas anläggningen.

51 b §

Återkrav av utsläppsätter

En verksamhetsutövare, på vars registerkonto det i enlighet med 50—51 a har registrerats fler utsläppsätter än vad verksamhetsutövaren enligt kommissionens rättsakt om gratis tilldelning av utsläppsätter är be-

rättigad till, ska överlämna ett mot den överskjutande delen svarande antal utsläppsätter. Det överskjutande antalet utsläppsätter som har tilldelats kan även kvittas med de utsläppsätter som gratis tilldelas verksamhetsutövaren, om detta är tillåtet enligt kommissionens registerförordning. Närmare bestämmelser om förfarandet för återkrav av utsläppsätter och om tidsfristerna får utfärdas genom förordning av statsrådet.

56 §

Övervakning av, rapport om och verifiering av utsläpp

Verksamhetsutövaren ska på ett heltäckande, samstämmigt, tillförlitligt och exakt sätt övervaka utsläppen från sin anläggning och göra upp en rapport över dem för varje kalenderår i enlighet med denna lag och de bestämmelser som utfärdats med stöd av den och i enlighet med kommissionens övervakningsförordning och villkoren i tillståndet för utsläpp av växthusgaser.

Verksamhetsutövaren ska sörja för att utsläppsrapporten verifieras samt för att den rapport som gjorts upp över utsläppen under varje kalenderår och den verifieringsrapport som innehåller kontrollörens utlåtande om rapporten lämnas till utsläppshandelsmyndigheten senast den 31 mars följande år.

Verksamhetsutövaren ska bereda kontrollören tillträde till samtliga lokaler och utrymmen i verksamhetsutövarens besittning som inte omfattas av hemfriden och som är föremål för verifiering samt lämna kontrollören alla uppgifter som behövs för verifieringsuppgiften.

59 §

Verifieringsutlåtande

Kontrollören gör upp en verifieringsrapport om utsläppsrapporten, som innehåller ett verifieringsutlåtande. I verifieringsutlåtandet konstateras det om utsläppsrapporten är tillfredställande eller inte. Av verifieringsrapporten ska framgå de faktorer som är väsentliga med tanke på verifieringen enligt kraven i kommissionens verifieringsförordning. Ut-

släppsrapporten betraktas som tillfredsställande, om den har gjorts upp i enlighet med 56 § 1 mom. och kontrollören kan konstatera att övervakningen av utsläpp har skett i enlighet med den godkända övervakningsplanen så att samtliga utsläppskällor omfattas och att det inte finns väsentliga feltolkningar i utsläppsrapporten.

60 §

Bedömning av utsläppsmängden i en situation där ett fel förekommit

Utsläppshandelsmyndigheten ska göra en bedömning med en uppskattning av de verkningar som felaktig eller bristfällig övervakning eller verifiering kan ha haft på de totala utsläppsmängderna från en anläggning, om kraven enligt 56 § på övervakning av utsläpp, på utarbetande och lämnande av utsläppsrapporter eller på verifiering av utsläppsrapporter inte har iakttagits. De uppskattade verkningarna anges i ton koldioxidekvivalenter och bedömningen ska motiveras.

61 §

Godkännande av kontrollör

Utsläppshandelsmyndigheten godkänner kontrollörer som avses i 57 §.

En förutsättning för att en kontrollör ska godkännas är att

1) kontrollören är funktionellt och ekonomiskt oberoende,

2) kontrollören har tillräckligt med yrkesskicklig och opartisk personal till sitt förhållande,

3) kontrollören har de kunskaper som krävs för att i sin verksamhet tillämpa förfaranden för, bestämmelser om, standarder för och anvisningar om övervakning och verifiering av utsläpp,

4) kontrollören känner till utsläppskällorna för verksamheterna på sitt behörighetsområde, sätten på vilka utsläpp uppstår och sätten att bestämma vilka uppgifter som krävs vid fastställande av utsläpp och de krav som gäller fastställande, beräkning och rapportering av totala utsläpp,

5) kontrollören har den utrustning och de instrument och system som verksamheten kräver,

6) kontrollören har med tanke på verksamhetens art och omfattning tillräckliga ekonomiska resurser för att organisera verksamheten på behörigt sätt och för att täcka eventuellt skadeståndsansvar, och

7) kontrollören är en i Finland registrerad juridisk person eller en del av en sådan juridisk person.

Kontrollören kan även ansöka om godkännande för verifiering av de i 29 § 2 mom. och 33 § avsedda uppgifter som behövs för tilldelningen av de utsläppsrätter som tilldelas gratis. En förutsättning för godkännande är utöver det som föreskrivs i 1 mom. att kontrollören i sin verksamhet kan tillämpa kommissionens rättsakt om gratis tilldelning av utsläppsrätter och vad som i denna lag eller med stöd av den föreskrivs om utsläppsrätter som tilldelas gratis.

Närmare bestämmelser om förutsättningarna för godkännande enligt 1 mom. 1—5 punkterna finns i kommissionens verifieringsförfordning. Den som ansöker om godkännande som kontrollör ska genom en bedömning av ett utomstående ackrediteringsorgan som utsetts i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 om krav för ackreditering och marknadskontroll i samband med saluföring av produkter och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93, nedan *ackrediteringsförfordningen*, visa att den uppfyller de förutsättningar som anges i 1 mom.

I beslutet om godkännande anges kontrollörens behörighetsområde och vid behov ställs där också sådana andra icke-diskriminerande villkor för kontrollörens verksamhet som säkerställer att kontrollören sköter sina uppgifter på behörigt sätt.

62 §

Godkännande av en kontrollör som ackrediterats eller certifierats i någon annan stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet

Utsläppshandelsmyndigheten godkänner en kontrollör som har ackrediterats eller certifierats

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

rats i en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, om

1) kontrollören har ackrediterats i en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet för verifieringsuppgifter enligt utsläppshandelsdirektivet,

2) verksamheten utövas i form av en sammanslutning, och

3) kontrollören har ackrediterats av ett utomstående ackrediteringsorgan som utsetts i enlighet med ackrediteringsförordningen, eller

4) den fysiska personen har certifierats som kontrollör av en annan nationell myndighet i en stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet som avses i artikel 54.2 i kommissionens verifieringsförordning.

I beslutet om godkännande anges kontrollörens behörighetsområde och vid behov ställs där också sådana andra icke-diskriminerande villkor för kontrollörens verksamhet som säkerställer att kontrollören sköter sina uppgifter på behörigt sätt.

67 a §

Utsläppshandelsmyndighetens rätt att lämna ut uppgifter till andra myndigheter

Utöver vad som föreskrivs i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) har utsläppsmyndigheten trots

sekretessbestämmelserna rätt att lämna ut information till

1) Finansinspektionen för skötseln av de uppgifter som avses i auktioneringsförordningen och för tillsynen över derivatmarknaden för utsläppsrätter,

2) centralkriminalpolisen och centralen för utredning av penningtvätt för skötseln av deras uppgifter,

3) Statistikcentralen och Finlands miljöcentral för skötseln av deras uppgifter, och

4) skattemyndigheterna för skötseln av deras uppgifter.

71 §

Förbud att överlåta utsläppsrätter

Utsläppshandelsmyndigheten får meddela förbud att överlåta utsläppsrätter även för att trygga ett i 51 b § avsett återkrav av utsläppsrätter. Ett förbud att överlåta utsläppsrätter som har meddelats i syfte att trygga ett återkrav kan gälla alla de utsläppsrätter som verksamhetsutövaren har på depåkontot eller en del av dem.

Denna lag träder i kraft den 20.

Helsingfors den 24 oktober 2013

Statsministerns ställföreträdare, finansminister

JUTTA URPILAINEN

Arbetsminister *Lauri Ihalainen*

Lag**om ändring av lagen om utsläppshandel**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om utsläppshandel (311/2011) det inledande stycket i 2 § 1 mom. och 2 § 1 mom. 1 punkten, 6, 16, 17, 40, 41, 44 och 45 §, 46 § 3 mom., 50 § 3 mom., 56 § och 59—62 §, samt
fogas till 15 § ett nytt 2 mom., till lagen nya 16 a, 51 a, 51 b, 67 a § och till 71 § ett nytt 4 mom. som följer:

Gällande lydelse

2 §

Tillämpningsområde

Denna lag tillämpas på koldioxidutsläpp från följande verksamheter och dessutom på sådana andra växthusgasutsläpp som anges särskilt i anslutning till de verksamheter som nämns i 25—28 punkten:

1) förbränning av bränsle i anläggningar med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt, med undantag av förbränning av avfall i anläggningar som iakttar villkoren för förbränningsanläggningar för avfall i enlighet med de villkor som tagits in i ett miljötillstånd enligt miljöskyddslagen (86/2000),

Föreslagen lydelse

2 §

Tillämpningsområde

Denna lag tillämpas på koldioxidutsläpp från följande verksamheter och dessutom på sådana andra växthusgasutsläpp som nämns i anslutning till de verksamheter som avses i 25—28 punkterna:

1) förbränning av bränsle i anläggningar med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt, med undantag av förbränning av avfall i anläggningar *eller sådana delar av anläggningar* där kraven på förbränningsanläggningar för avfall iaktas i enlighet med de villkor som tagits in i ett miljötillstånd enligt miljöskyddslagen (86/2000),

6 §

Definitioner

6 §

Definitioner

20 a) kommissionens verifieringsförordning kommissionens förordning (EU) nr 600/2012 om verifiering av rapporter om utsläpp av växthusgaser och tonkilometer och ackreditering av kontrollörer i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG,

15 §

Verksamhetsutövarens konkurs

16 §

Återkallande av tillstånd

Verksamhetsutövaren ska underrätta utsläppshandelsmyndigheten om att verksamheten vid anläggningen har upphört och om att ett tillstånd som gäller anläggningens verksamhet har upphört att gälla med stöd av 57 § i miljöskyddslagen eller om att ett tillstånd har återkallats med stöd av 59 § i miljöskyddslagen.

Utsläppshandelsmyndigheten ska återkalla tillstånd eller tillfälligt tillstånd för utsläpp av växthusgaser, om

1) det tillstånd som gäller anläggningens verksamhet har upphört att gälla med stöd av 57 § i miljöskyddslagen eller återkallats med stöd av 59 § i miljöskyddslagen,

2) anläggningen har upphört med sin verksamhet, eller

3) tillståndshavaren meddelar att verksamheten inte inleds.

De anläggningar där det är tekniskt omöjligt att bedriva verksamhet eller återuppta verksamheten ska anses ha upphört med sin verksamhet. I kommissionens rättsakt om gratis tilldelning av utsläppsrätter utfärdas bestämmelser om bestämmande av när en anläggning anses ha upphört med sin verksamhet. Närmare bestämmelser om en verksamhetsutövares skyldighet att underrätta utsläppshandelsmyndigheten om att verksamheten har upphört samt om tillämpningen av

15 §

Verksamhetsutövarens konkurs

16 §

Återkallande av tillstånd

Konkursboets boförvaltare ska underrätta utsläppshandelsmyndigheten om verksamhetsutövarens konkurs inom 30 dagar från konkursens början.

Verksamhetsutövaren ska underrätta utsläppshandelsmyndigheten om att verksamheten vid anläggningen har upphört, om att ett *miljötillstånd* som gäller anläggningens verksamhet har upphört att gälla med stöd av 57 § i miljöskyddslagen eller om att ett *miljötillstånd* har återkallats med stöd av 59 § i miljöskyddslagen. *Anmälan ska göras utan dröjsmål före utgången av det år när verksamheten vid anläggningen har upphört eller miljötillståndet har upphört att gälla eller återkallats.*

Utsläppshandelsmyndigheten ska återkalla tillstånd eller tillfälligt tillstånd för utsläpp av växthusgaser, om

1) det *miljötillstånd* som gäller anläggningens verksamhet har upphört att gälla med stöd av 57 § i miljöskyddslagen eller återkallats med stöd av 59 § i miljöskyddslagen,

2) verksamheten vid anläggningen har upphört *på det sätt som anges i 16 a §*, eller

3) tillståndshavaren meddelar att verksamheten inte inleds.

kommissionens rättsakt om gratis tilldelning av utsläppsrätter får utfärdas genom förordning av statsrådet.

Utsläppshandelsmyndigheten kan återkalla ett tillstånd för utsläpp av växthusgaser, om

1) tillståndshavaren väsentligt har brutit mot sina skyldigheter som gäller årligt överlämnande av utsläppsrätter eller övervakning, anmälan och verifiering av utsläpp, och inte trots utsläppshandelsmyndighetens uppmaning fullgjort sina skyldigheter, eller

2) tillståndshavaren trots uppmaning från utsläppshandelsmyndigheten inte har anmält en utvidgning av anläggningen, ett upphörande eller en minskning av verksamheten eller andra ändringar av verksamheten eller av övervakningen av utsläpp, vilka kan förutsätta att utsläppstillståndet ändras eller tillståndsvillkoren justeras.

Ett ärende som gäller återkallande av utsläppstillstånd kan inledas av verksamhetsutövaren eller utsläppshandelsmyndigheten.

Utsläppshandelsmyndigheten får återkalla ett tillstånd för utsläpp av växthusgaser, om

1) tillståndshavaren väsentligt har brutit mot sina skyldigheter som gäller årligt överlämnande av utsläppsrätter eller övervakning, anmälan och verifiering av utsläpp, och inte trots utsläppshandelsmyndighetens uppmaning har fullgjort sina skyldigheter, eller

2) tillståndshavaren trots uppmaning från utsläppshandelsmyndigheten inte har anmält en utvidgning av anläggningen eller ett upphörande eller en minskning av verksamheten eller andra sådana ändringar av verksamheten eller av övervakningen av utsläpp som kan förutsätta att utsläppstillståndet ändras eller tillståndsvillkoren justeras.

Ett ärende som gäller återkallande av utsläppstillstånd kan inledas av verksamhetsutövaren eller utsläppshandelsmyndigheten.

16 a §

Upphörande med verksamheten vid anläggningen

Verksamheten vid anläggningen anses ha upphört, om något av följande villkor uppfylls:

1) *tilståndet för utsläpp av växthusgaser eller det tillfälliga tillståndet för utsläpp av växthusgaser har upphört att gälla eller återkallats,*

2) *det är tekniskt omöjligt att fortsätta med verksamheten vid anläggningen,*

3) *anläggningen är inte längre i drift, och det är tekniskt omöjligt att återuppta verksamheten,*

4) *anläggningen är inte längre i drift, och verksamhetsutövaren kan inte visa att verksamheten återupptas inom sex månader från det att verksamheten har upphört; utsläppshandelsmyndigheten kan förlänga tidsfristen till högst 18 månader, om verksamhetsutövaren visar att det på grund av exceptionella och oförutsägbara omständigheter som verksamhetsutövaren rimligtvis inte har kunnat påverka eller bereda sig på är omöjligt att återuppta verksamheten vid anläggningen*

inom sex månader.

Det som föreskrivs i 1 mom. 4 punkten tillämpas inte på en anläggning i reserv eller i beredskap eller på en anläggning som bedriver säsongsbetonad verksamhet, om följande villkor uppfylls:

1) verksamhetsutövaren har ett gällande tillstånd för utsläpp av växthusgaser eller tillfälligt tillstånd för utsläpp av växthusgaser och övriga tillstånd som verksamheten vid anläggningen kräver,

2) det är tekniskt möjligt att återuppta verksamheten vid anläggningen utan att göra fysiska ändringar där,

3) anläggningen underhålls regelbundet.

Närmare bestämmelser om en verksamhetsutövers skyldighet att underrätta utsläppshandelsmyndigheten om att verksamheten har upphört samt om tillämpningen av kommissionens rättsakt om gratis tilldelning av utsläppsrätter får utfärdas genom förordning av statsrådet.

17 §

Förbud mot bokföring av utsläppsrätter

Utsläppshandelsmyndigheten får inte på anläggningens i 49 § avsedda konto i registret bokföra årliga utsläppsrätter enligt beslutet om beviljande av utsläppsrätter efter det att utsläppstillståndet för växthusgaser har återkallats. Utsläppshandelsmyndigheten får inte heller på en nedlagd anläggnings konto i registret efter det att verksamheten upphört bokföra det antal utsläppsrätter som enligt beslutet om beviljande av utsläppsrätter årligen ska bokföras, *om inte anläggningens verksamhetsutövare visar utsläppshandelsmyndigheten att anläggningen kommer att återuppta produktionen inom en specificerad och rimlig tid. En anläggning som bedriver säsongsbunden verksamhet anses ha upphört med sin verksamhet, om det är tekniskt omöjligt för anläggningen att bedriva verksamhet eller att återuppta verksamheten.*

17 §

Förbud mot bokföring av utsläppsrätter

Utsläppshandelsmyndigheten får inte på anläggningens i 49 § avsedda konto i registret bokföra årliga utsläppsrätter enligt beslutet om beviljande av utsläppsrätter efter det att utsläppstillståndet för växthusgaser har återkallats. Inte heller får utsläppshandelsmyndigheten efter det att verksamheten vid en anläggning har upphört enligt 16 a § på anläggningens konto i registret bokföra det antal utsläppsrätter som enligt beslutet om beviljande av utsläppsrätter årligen ska bokföras där.

40 §

Överföring av rätten att använda projektenheter från perioden 2008—2012 till perioden 2013—2020

En verksamhetsutövare för en anläggning som under handelsperioden 2008—2012 omfattats av lagen om utsläppshandel (683/2004) får använda projektenheter upp till det maximiantal som anges i beslutet om beviljande av utsläppsrätter för perioden 2008—2012 också under perioden 2013—2020 till den del det maximala antalet projektenheter inte har använts för fullgörande av skyldigheten enligt 53 § i denna lag under perioden 2008—2012.

41 §

Begränsningar som gäller projektenheter

En verksamhetsutövare kan inte använda projektenheter som genererats genom markanvändning, förändrad markanvändning, skogsbruksverksamhet eller kärnkraftsprojekt.

40 §

Maximal användning av projektenheter

En verksamhetsutövare för en anläggning som under handelsperioden 2008—2012 omfattats av lagen om utsläppshandel (683/2004) får använda projektenheter upp till det maximiantal som anges i beslutet om beviljande av utsläppsrätter för perioden 2008—2012 också under perioden 2013—2020 till den del det maximala antalet projektenheter inte har använts för fullgörande av skyldigheten enligt 53 § i denna lag under perioden 2008—2012.

En verksamhetsutövare för en anläggning som under handelsperioden 2008—2012 har omfattats av lagen om utsläppshandel (683/2004) får använda ett större antal projektenheter än det maximiantal som anges i 1 mom. och verksamhetsutövare för övriga anläggningar som omfattas av denna lag får under handelsperioden 2013—2020 använda projektenheter så som föreskrivs i den förordning av kommissionen som antas med stöd av artikel 11a i utsläppshandelsdirektivet.

Utsläppshandelsmyndigheten beräknar den maximala användningen av projektenheter vid en anläggning i enlighet med den förordning av kommissionen som avses i 2 mom. och lämnar in beräkningarna av maximiantal per anläggning till kommissionen för granskning.

41 §

Begränsningar som gäller projektenheter

En verksamhetsutövare får inte använda projektenheter som genererats genom

- 1) markanvändning, förändrad markanvändning eller skogsbruksverksamhet,*
- 2) kärnkraftsprojekt,*
- 3) verksamheter med destruktion av trifluorometan (HFC-23), eller*
- 4) verksamheter med destruktion av dikväveoxid (N₂O) från produktion av adipinsyra.*

Bestämmelser om genomförande av andra begränsningar som föreskrivs i den förordning av kommissionen som antas med stöd av artikel 11a i utsläppshandelsdirektivet utfärdas vid behov genom förordning av statsrådet.

44 §

Överlåtelse av projektenheter för fullgörande av skyldighet

En verksamhetsutövare som använder projektenheter för att fullgöra sin skyldighet enligt 53 § 1 mom. ska överföra projektenheter från sitt i 49 § avsedda depåkonto i registret till det statliga depåkontot i registret på det sätt som bestäms i kommissionens registerförordning.

44 §

Utbyte av projektenheter mot utsläppsrätter

När det gäller projektverksamhet som inte är i 41 § avsedd verksamhet kan en verksamhetsutövare begära att utsläppshandelsmyndigheten ska bevilja de utsläppsrätter som gäller från och med 2013 i utbyte mot projektenheter som beviljats för utsläppsminskningar som har genomförts före utgången av 2012. Verksamhetsutövaren kan begära ett sådant utbyte till den del maximiantalet projektenheter enligt 40 § är outnyttjad. Ett sådant utbyte ska utföras av utsläppshandelsmyndigheten fram till den 31 mars 2015.

Mot utsläppsrätter som gäller från och med 2013 får verksamhetsutövaren när det gäller projektverksamhet som inte är i 41 § avsedd verksamhet byta ut projektenheter som motsvarar utsläppsminskningar som genomförts 2013 eller därefter och som härrör från projekt registrerade före 2013. Verksamhetsutövaren kan utföra ett sådant utbyte till den del maximiantalet projektenheter enligt 40 § är outnyttjad.

Mot utsläppsrätter som gäller från och med 2013 får verksamhetsutövaren när det gäller projektverksamhet som har inletts 2013 eller därefter i ett utvecklingsland och som inte är i 41 § avsedd verksamhet byta ut certifierade utsläppsminskningar som motsvarar utsläppsminskningar som genomförts 2013 eller därefter. Verksamhetsutövaren kan utföra ett sådant utbyte till den del maximiantalet projektenheter enligt 40 § är outnyttjad.

Närmare bestämmelser om förfarandet vid utbyte av projektenheter utfärdas vid behov genom förordning av statsrådet.

45 §

Utredning om projektenheternas ursprung

Verksamhetsutövarens skyldighet är att säkerställa att de projektenheter som den använder i enlighet med 44 § inte härstammar från sådan verksamhet som avses i 41 §. Verksamhetsutövaren ska på utsläppshandelsmyndighetens begäran lämna in en utredning om projektenheternas ursprung. Utsläppshandelsmyndigheten kan förbjuda användningen av projektenheterna till dess att den har fått en utredning om projektenheternas ursprung.

46 §

Förande av register

50 §

Årlig registrering av utsläppsrätter

45 §

Utredning om projektenheternas ursprung

Verksamhetsutövarens är skyldig att säkerställa att de projektenheter som den byter ut i enlighet med 44 § inte härstammar från sådan verksamhet som avses i 41 §. Verksamhetsutövaren ska på utsläppshandelsmyndighetens begäran lämna utredning om projektenheternas ursprung. Utsläppshandelsmyndigheten kan förbjuda ett utbyte av projektenheter till dess att den har fått en utredning om projektenheternas ursprung.

46 §

Förande av register

I fråga om upprättande och förande av registret och i fråga om registerfunktionerna iakttas kommissionens registerförordning. På brottsbekämpning och på förhindrande av penningtvätt och finansiering av terrorism i registret tillämpas kommissionens registerförordning och de bestämmelser som det hänvisas till i den.

50 §

Årlig registrering av utsläppsrätter

Utsläppsrätter får inte registreras på kontot för en anläggning där verksamheten har upphört enligt 16 a §.

51 a §

Registrering av minskat antal utsläppsrätter

Om antalet utsläppsrätter som gratis tilldelas en anläggning minskar till följd av en förändring som avses i 33 §, och det inte är möjligt att före den 28 februari fatta ett be-

slut enligt 34 § om minskning av antalet utsläppsätter, ska utsläppshandelsmyndigheten oberoende av 50 och 51 §, så fort som möjligt efter att beslutet om minskning av antalet utsläppsätter har fattats, registrera de utsläppsätter på verksamhetsutövarens konto som gratis tilldelas anläggningen.

51 b §

Återkrav av utsläppsätter

En verksamhetsutövare, på vars registerkonto det i enlighet med 50—51 a har registrerats fler utsläppsätter än vad verksamhetsutövaren enligt kommissionens rättsakt om gratis tilldelning av utsläppsätter är berättigad till, ska överlämna ett mot den överskjutande delen svarande antal utsläppsätter. Det överskjutande antalet utsläppsätter som har tilldelats kan även kvittas med de utsläppsätter som gratis tilldelas verksamhetsutövaren, om detta är tillåtet enligt kommissionens registerförordning. Närmare bestämmelser om förfarandet för återkrav av utsläppsätter och om tidsfristerna får utfärdas genom förordning av statsrådet.

56 §

Övervakning av, rapport om och verifiering av utsläpp

Verksamhetsutövaren ska på ett heltäckande, samstämmigt, tillförlitligt och exakt sätt övervaka de utsläpp från sin anläggning som faller inom lagens tillämpningsområde och göra upp en rapport över dem för varje kalenderår i enlighet med denna lag och de bestämmelser som utfärdats med stöd av den och i enlighet med kommissionens övervakningsförordning och villkoren i tillståndet för utsläpp av växthusgaser.

Verksamhetsutövaren ska sörja för att utsläppsrapporten verifieras och för att rapporten för ett kalenderår och kontrollörens utlåtande om den ges in till utsläppshandelsmyndigheten senast den 31 mars året efter kalenderåret.

56 §

Övervakning av, rapport om och verifiering av utsläpp

Verksamhetsutövaren ska på ett heltäckande, samstämmigt, tillförlitligt och exakt sätt övervaka utsläppen från sin anläggning och göra upp en rapport över dem för varje kalenderår i enlighet med denna lag och de bestämmelser som utfärdats med stöd av den och i enlighet med kommissionens övervakningsförordning och villkoren i tillståndet för utsläpp av växthusgaser.

Verksamhetsutövaren ska sörja för att utsläppsrapporten verifieras samt för att den rapport som gjorts upp över utsläppen under varje kalenderår och den *verifieringsrapport som innehåller kontrollörens utlåtande* om rapporten lämnas till utsläppshandelsmyndigheten senast den 31 mars följande år.

Verksamhetsutövaren ska bereda kontrollören tillträde till samtliga lokaler och utrymmen i verksamhetsutövarens besittning som inte omfattas av hemfriden och som är föremål för verifiering samt lämna kontrollören alla uppgifter som behövs för verifieringsuppgiften.

Verksamhetsutövaren ska bereda kontrollören tillträde till samtliga lokaler och utrymmen i verksamhetsutövarens besittning som inte omfattas av hemfriden och som är föremål för verifiering samt lämna kontrollören alla uppgifter som behövs för verifieringsuppgiften.

59 §

Verifieringsutlåtande

Kontrollören tar fram ett utlåtande över utsläppsrapporten, där det konstateras om rapporten är tillfredsställande eller inte. Av utlåtandet ska framgå de faktorer som är väsentliga med tanke på verifieringen. Utsläppsrapporten kan anses tillfredsställande, om den har gjorts upp i enlighet med 56 § 1 mom. och kontrollören kan konstatera att övervakningen av utsläpp har skett i enlighet med den godkända övervakningsplanen så att samtliga utsläppskällor omfattas och att det inte finns väsentliga brister, fel eller feltolkningar i uppgifterna och att de totala utsläppen inte har meddelats väsentligt felaktigt.

59 §

Verifieringsutlåtande

Kontrollören gör upp en *verifieringsrapport om utsläppsrapporten, som innehåller ett verifieringsutlåtande*. I verifieringsutlåtandet konstateras det om utsläppsrapporten är tillfredsställande eller inte. Av verifieringsrapporten ska framgå de faktorer som är väsentliga med tanke på verifieringen *enligt kraven i kommissionens verifieringsförordning*. Utsläppsrapporten betraktas som tillfredsställande, om den har gjorts upp i enlighet med 56 § 1 mom. och kontrollören kan konstatera att övervakningen av utsläpp har skett i enlighet med den godkända övervakningsplanen så att samtliga utsläppskällor omfattas *och att det inte finns väsentliga feltolkningar i utsläppsrapporten*.

60 §

Bedömning av utsläppsmängden i en situation där ett fel förekommit

Utsläppshandelsmyndigheten ska bedöma vilken verkan en felaktig övervakning kan ha haft på de totala utsläppsmängderna från en anläggning, om de krav på övervakning av utsläpp som ingår i tillståndsbeslutet för anläggningen och som avses i 11 § 4 mom. 1 punkten inte har följts vid övervakningen av anläggningens utsläpp, och om kraven inte kan följas retroaktivt i samband med att utsläppsrapporten utarbetas. Bedömningen görs i ton koldioxidekvivalenter och den ska motiveras.

60 §

Bedömning av utsläppsmängden i en situation där ett fel förekommit

Utsläppshandelsmyndigheten ska *göra en bedömning med en uppskattning av de verkningar som felaktig eller bristfällig övervakning eller verifiering kan ha haft på de totala utsläppsmängderna från en anläggning, om kraven enligt 56 § på övervakning av utsläpp, på utarbetande och lämnande av utsläppsrapporter eller på verifiering av utsläppsrapporter inte har iaktagits. De uppskattade verkningarna anges i ton koldioxidekvivalenter och bedömningen ska motiveras.*

61 §

Godkännande av kontrollör

Utsläppshandelsmyndigheten godkänner de kontrollörer som omfattas av tillämpningsområdet för denna lag.

En förutsättning för att en kontrollör ska godkännas är att

1) kontrollören är funktionellt och ekonomiskt oberoende,

2) kontrollören till sitt förfogande har tillräckligt med yrkesskicklig och opartisk personal,

3) kontrollören har kunskaper att i sin verksamhet tillämpa förfaranden för, bestämmelser om, standarder för och anvisningar om övervakning och verifiering av utsläpp,

4) kontrollören känner till utsläppskällorna för verksamheterna på sitt behörighetsområde, sätten på vilka utsläpp uppstår och sätten att bestämma vilka uppgifter som krävs vid fastställande av utsläpp och de krav som gäller fastställande, beräkning och rapportering av totala utsläpp,

5) kontrollören har den utrustning och de instrument och system som verksamheten kräver,

6) kontrollören har med tanke på verksamhetens art och omfattning tillräckliga ekonomiska resurser för att organisera verksamheten på adekvat sätt och för att täcka eventuellt skadeståndsansvar, och

7) kontrollören är en i Finland registrerad juridisk person eller en del av en sådan juridisk person.

61 §

Godkännande av kontrollör

Utsläppshandelsmyndigheten godkänner kontrollörer som avses i 57 §.

En förutsättning för att en kontrollör ska godkännas är att

1) kontrollören är funktionellt och ekonomiskt oberoende,

2) kontrollören har tillräckligt med yrkesskicklig och opartisk personal till sitt förfogande,

3) kontrollören har de kunskaper som krävs för att i sin verksamhet tillämpa förfaranden för, bestämmelser om, standarder för och anvisningar om övervakning och verifiering av utsläpp,

4) kontrollören känner till utsläppskällorna för verksamheterna på sitt behörighetsområde, sätten på vilka utsläpp uppstår och sätten att bestämma vilka uppgifter som krävs vid fastställande av utsläpp och de krav som gäller fastställande, beräkning och rapportering av totala utsläpp,

5) kontrollören har den utrustning och de instrument och system som verksamheten kräver,

6) kontrollören har med tanke på verksamhetens art och omfattning tillräckliga ekonomiska resurser för att organisera verksamheten på behörigt sätt och för att täcka eventuellt skadeståndsansvar, och

7) kontrollören är en i Finland registrerad juridisk person eller en del av en sådan juridisk person.

Kontrollören kan även ansöka om godkännande för verifiering av de i 29 § 2 mom. och 33 § avsedda uppgifter som behövs för tilldelningen av de utsläppsrätter som tilldelas gratis. En förutsättning för godkännande är utöver det som föreskrivs i 1 mom. att kontrollören i sin verksamhet kan tillämpa kommissionens rättsakt om gratis tilldelning av utsläppsrätter och vad som i denna lag eller med stöd av den föreskrivs om utsläppsrätter som tilldelas gratis.

Närmare bestämmelser om förutsättningarna för godkännande enligt 1 mom. 1–5 punkterna finns i kommissionens verifierings-

Den som ansöker om godkännande som kontrollör ska genom en bedömning av ett utomstående ackrediteringsorgan som utnämnts i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 om krav för ackreditering och marknadskontroll i samband med saluföring av produkter och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93, nedan *ackrediteringsförordningen*, visa att den uppfyller de krav som anges i 1 mom.

I beslutet om godkännande anges kontrollörens behörighetsområde och ställs vid behov också andra icke-diskriminerande villkor på verksamheten som säkerställer att uppgifterna sköts korrekt.

62 §

Godkännande av en kontrollör som ackrediterats i någon annan stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet

Utsläppshandelsmyndigheten godkänner en kontrollör som har ackrediterats i en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, om

1) kontrollören i en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet har ackrediterats för verifieringsuppgifter enligt utsläppshandelsdirektivet,

2) verksamheten utövas i form av en sammanlutning, och

3) kontrollören har ackrediterats av ett utomstående ackrediteringsorgan som utnämnts i enlighet med ackrediteringsförordningen.

I beslutet om godkännande anges kontrollörens behörighetsområde och ställs vid behov också andra icke-diskriminerande villkor på verksamheten som säkerställer att uppgifterna sköts korrekt.

förordning. Den som ansöker om godkännande som kontrollör ska genom en bedömning av ett utomstående ackrediteringsorgan som utsetts i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 om krav för ackreditering och marknadskontroll i samband med saluföring av produkter och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93, nedan *ackrediteringsförordningen*, visa att den uppfyller de förutsättningar som anges i 1 mom.

I beslutet om godkännande anges kontrollörens behörighetsområde *och vid behov ställs där också sådana andra icke-diskriminerande villkor för kontrollörens verksamhet som säkerställer att kontrollören sköter sina uppgifter på behörigt sätt.*

62 §

*Godkännande av en kontrollör som ackrediterats **eller certifierats** i någon annan stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet*

Utsläppshandelsmyndigheten godkänner en kontrollör som har ackrediterats eller certifierats i en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, om

1) kontrollören har ackrediterats i en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet för verifieringsuppgifter enligt utsläppshandelsdirektivet,

2) verksamheten utövas i form av en sammanlutning, och

3) kontrollören har ackrediterats av ett utomstående ackrediteringsorgan som utsetts i enlighet med ackrediteringsförordningen, eller

4) *den fysiska personen har certifierats som kontrollör av en annan nationell myndighet i en stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet som avses i artikel 54.2 i kommissionens verifieringsförordning.*

I beslutet om godkännande anges kontrollörens behörighetsområde *och vid behov ställs där också sådana andra icke-diskriminerande villkor för kontrollörens verksamhet som säkerställer att kontrollören sköter sina uppgifter på behörigt sätt.*

67 a §

Utsläppshandelsmyndighetens rätt att lämna ut uppgifter till andra myndigheter

Utöver vad som föreskrivs i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) har utsläppsmyndigheten trots sekretessbestämmelserna rätt att lämna ut information till

1) Finansinspektionen för skötseln av de uppgifter som avses i auktioneringsförordningen och för tillsynen över derivatmarknaden för utsläppsrätter,

2) centralkriminalpolisen och centralen för utredning av penningtvätt för skötseln av deras uppgifter,

3) Statistikcentralen och Finlands miljöcentral för skötseln av deras uppgifter, och

4) skattemyndigheterna för skötseln av deras uppgifter.

71 §

Förbud att överlåta utsläppsrätter

71 §

Förbud att överlåta utsläppsrätter

Utsläppshandelsmyndigheten får meddela förbud att överlåta utsläppsrätter även för att trygga ett i 51 b § avsett återkrav av utsläppsrätter. Ett förbud att överlåta utsläppsrätter som har meddelats i syfte att trygga ett återkrav kan gälla alla de utsläppsrätter som verksamhetsutövaren har på depåkontot eller en del av dem.

Denna lag träder i kraft den

20 .